

พื ม ภั ค์ า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๓๗

Times พลิกเวลา ล้ำรัก

ผู้เขียน : ฉนารา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1901-4

ราคา ๒๗๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : พรพิมล อริยวิฒนาการ

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : ธัญภัทร์ ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สทพบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พื ม ภั ค์ า
กรุงเทพฯ
www.greenread.com

บทนำ

เสียงหัวใจเต้นรัวดังก้องอยู่ในหู ลมหายใจหอบกระชั้นและปอดร้อนผ่าวจนแทบระเบิด ขณะที่มอร์ริแกนกำลังวิ่งสุดฝีเท้าไปตามอุโมงค์สว่างไสวสะท้อนออกมาจากผนัง ไฟจากเพดานสาดส่อง พื้นใต้ฝ่าเท้าเป็นโลหะสีเงินมันปลาบ เสียงสัญญาณบอกว่ามีผู้บุกรุกดังสะท้อนไปทั่วอาคาร หากยังไม่ดังไปกว่าเสียงปืนไล่ที่ยิงตามหลัง อาการปวดตื้อๆ บนไหล่ไม่สามารถยับยั้งเธอได้ เมื่อเป้าหมายของเธออยู่ตรงหน้าแล้ว อีริค เพื่อนที่เป็นทั้งคู่หูและคนรักของเธอหันไปยิงสกัด ทั้งสองได้รับคำสั่งให้มาปฏิบัติการร่วมกัน ในภารกิจที่ไม่เคยประสบความสำเร็จขององค์กร...

ร่างของอีริคกระเด็นไปกระแทกผนัง เมื่อกระโดดหลบกระสุนปืนที่เหล่ายามยิงมาตรงหน้าประตูห้องลับ ร่างของเขาถูกยิงหลายแห่ง เลือดไหลท่วมกาย หากนักฆ่าอย่างเขาไม่ปรีปากร้องครวญครางให้ได้ยินออกมาแม้แต่น้อย

“ไป...มอร์ริแกน...ผมจะยิงคุ้มกันให้คุณเอง”

หัวใจของมอร์ริแกนปวดร้าว หากเธอไม่แสดงความรู้สึกออกมา

ทางสี่หน้า เพราะเธอเองก็ถูกผีมาไม่ต่างไปจากอีริค ว่าจะต้องไม่แสดงความ
รู้สึกใดๆ ออกมา แม้จะเจ็บปวดแค่ไหนก็ตาม

“คุณคือความหวังเดียวเท่านั้นของเรา เพื่ออนาคตของโลก เพื่อพวกเรา
ทุกคน”

เธอมองเขาหนึ่ง...รู้ว่านี่คือชะตากรรมของทั้งสอง ไม่มีความเสียใจ
ไม่มีน้ำตา และเขาไม่มีโอกาสรอดแล้ว เธอจะต้องยอมรับ

เธอล้วงเข้าไปในกระเป๋า หยิบกล่องแก้วขึ้นมา ระหว่างที่เธอหยิบ
ดวงตาที่แช่ในน้ำยาขึ้นมาให้เครื่องสแกน ดวงตาที่เพิ่งได้มาจากศพของ
เจ้าหน้าที่ระดับสูง ซึ่งจะช่วยเปิดประตูห้องปฏิบัติการได้ เธอจ่อดวงตา
ไปยังกรอบสี่เหลี่ยม เพื่อให้แสงเลเซอร์สีเขียวเล่นผ่านเมื่อมีวัตถุอยู่ตรงหน้า
ทั้งมอร์ริแกนและอีริคกลืนใจ...เพราะมันคือความหวังสุดท้าย หาไม่แล้ว
ทั้งสองจะต้องจบชีวิตลงที่นั่นอย่างไม่ต้องสงสัย

เสียงเครื่องตอบรับว่าสัญญาณถูกต้อง แสงไฟสีเขียวสว่างวาบๆ
ก่อนประตูโลหะหนักอึ้งจะค่อยๆ เคลื่อนเปิดออก

“ไปด้วยกัน” เธอพยายามปฏิเสธความจริงที่รับรู้ ลากร่างของอีริค
ให้ผ่านประตูเข้าไปอย่างยากเย็น หากร่างใหญ่ของเขาก็หนักเกินกว่าจะพุง
ได้ไหว และเขาก็รู้ตัวดี...

“...ผมคงจะไปกับคุณไม่ได้แล้ว...แต่ผมจะช่วยป้องกันคุณเอง...รีบไป
เถอะ”

กรามเล็กขบเข้าหากันแน่น...อีริครู้ และเธอก็รู้เช่นกัน เขาคลานเข้าไป
ด้านหลังประตู พยุงตัวเองลุกขึ้นปิดประตู พยายามจะเดินไปยังห้อง
ปฏิบัติการเพื่อวางระเบิดทำลายแผงวงจรก่อนที่พวกนั้นจะเปิดเข้ามาได้
แล้วผลักเธอไปอย่างอ่อนแรงเต็มที่ แล้วรีบปิดลง และพยุงตัวเองลุกขึ้น
เพื่อจะเดินไปยังห้องปฏิบัติการ

“ไปได้แล้วมอลลี่ ขอให้คุณโชคดี”

มอร์ริแกนพยักหน้า เธอกอดและจูบเขา เพื่อแสดงความขอบคุณ

และถ่ายทอดความรักให้แก่เขา ดวงตาของเธอร้อนผ่าว เมื่อหมุนตัวออก
วิ่งไปยังเจ้าเครื่องยนต์ตรงหน้า

อีริคพยุงร่างที่แทบจะไร้เรี่ยวแรงหลงเหลือไปจากประตู ก่อนจะ
กดระเบิดทำลายระบบล็อกของห้องปฏิบัติการ จากนั้นก็เดินโซซัดโซเซ
ตรงไปยังแผงควบคุมเครื่องยนต์ที่มอร์ริแกนก้าวขึ้นไปนั่ง และเธอก็เปิด
เครื่องให้เริ่มต้นทำงาน ไฟในแคปซูลเล็กๆ สว่างจ้าพร้อมรับคำสั่ง มอร์ริแกน
หันไปมองอีริคอีกครั้งเมื่อประตูเครื่องค่อยๆ ปิดลง อีริคยกมือโอบกอดเธอ

มอร์ริแกนมองเขาจนกระทั่งประตูปิด เธอกัดฟันจนกรมแทบหัก
ขมความเจ็บปวดที่อัดแน่นในอกเมื่อรู้ชะตากรรมของอีริคดีหลังเธอจากไป
แต่ทางเลือกไม่ใช่ของเธอ ชีวิตไม่ใช่ของเธอ...

หญิงสาวบังคับตัวเองให้หันไปมองข้างหน้าผ่านกระจก เห็นอุโมงค์
เล็กๆ เส้นผ่านศูนย์กลางไม่เกินสองเมตร กว้างพอสำหรับเจ้าแคปซูลเครื่องนี้
เท่านั้น เสียงคอมพิวเตอร์บอกว่ามันพร้อมทำงานแล้ว และเริ่มนับเวลาถอย
หลัง เธอจับคันบังคับแน่น พร้อมที่จะเดินทาง...ไปปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ
มอบหมาย

๕...๔...๓...๒...ตุ้ม!

อีริคตื่นระเบิดออกมา เขาวางมันตรงแผงควบคุม ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่ง
อย่างหมดแรง...มือของเขาเย็นชืดและแทบจะขยับไม่ไหว สายตามองตาม
แคปซูลเล็กๆ ที่เคลื่อนที่ไปราวกับกระสุนถูกดีดออกจากถังเพลิง

“ผมขออวยพร...ขอให้คุณทำงานให้สำเร็จนะมอลลี่...เพื่อเด็กๆ
ในอนาคตจะได้ไม่มีชะตากรรมเหมือนเรา...”

เขาหลับตาลง...พร้อมกับกดให้ระเบิดทำงาน...

ยานลำเล็กพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ไม่กี่วินาทีก็เพิ่มความเร็วสูงขึ้น
ตรงหน้าเธอมองเห็นวงแหวนที่ค่อยๆ แยกตัวออก ตรงกลางมีแสงสว่างจ้า

มันเป็นวงกลมเข้าไปในสี่ดำมืดมืดตรงกลางที่ค่อยๆ กว้างขึ้นเรื่อยๆ แล้วเธอก็หลับตา เมื่อแสงรอบกายนั้นสว่างจ้าจนสายตาของเธอรับไม่ไหว ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสี่ดำมืดมืด มือที่จับคันควบคุมลั่นสะเทือน เธอรู้ว่ามันจะต้องลั่นสะเทือน หลังจากได้ฝึกฝนมาอยู่พักใหญ่ แต่ก็ไม่นึกว่าของจริงจะมีแรงลั่นสะเทือนมากจนร่างกายแทบจะถูกกระชากออกเป็นริ้วๆ

ทุกอย่างควรจะเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ระเบิดที่เกิดตามหลังทำให้ระบบบนแผงสัญญาณรวนไปหมด เปลวไฟลูกใหญ่ที่พุ่งตามมาในอุโมงค์แรงกระแทกแคปซูลนั้นทำให้เกิดแรงอัดอันทรงพลังยิ่งขึ้นกว่าเดิม และมอร์ริแกนไม่รู้ว่าจะเครื่องยนต์บางส่วนถูกทำลายเพราะแรงอัดนั้น เพราะเธอกำลังมึนงงเมื่อเครื่องลั่นสะเทือนและหมุนตัว แรงกระชากทำให้ศีรษะกระแทกเข้ากับผนังข้างตัวเครื่องที่มีขนาดเล็ก เพียงพอให้สองร่างสอดเข้าไปได้เท่านั้น ภาพสุดท้ายที่เธอเห็นคือ เวลาบนหน้าจอกำลังหมุนตัว...ต่างไปจากที่เธอตั้งไว้ถึงสองปีก่อนหน้า...

เมื่อวงกลมตรงหน้าเปิดขึ้นอีกครั้ง แคปซูลเล็กๆ ก็พุ่งจากความมืดของห้วงเวลาสู่ความมืดมืดของยามค่ำคืน ก่อนที่ประตูมิติจะปิดลงอย่างถาวร

๑

ร่างกายของมอร์ริแกนปวดร้าวราวกับถูกจี้กั๊งออกเป็นส่วนๆ ศีรษะของเธอหมุนคว้างจับตาค้นหาแต่ไม่ถูก รู้แต่ว่าแสงสีขาวสว่างจ้าพุ่งผ่านกระจกด้านหน้าเข้ามาจนทำให้ดวงตาพร่าไปหมด มองไม่เห็นอะไรไปชั่วขณะ จนกระทั่งแสงนั้นดับวูบไป เธอก็มองเห็นรอบตัวห่อหุ้มด้วยสีเขียวโหล่งๆ ก่อนจะได้ยินเสียงดังตูมอีกหน

แสงไฟที่กำลังแผดเผาเครื่องดับไฟทันทีที่เจ้าแคปซูลนั้นดำดิ่งลงไป ในน้ำ กลไกอัตโนมัติที่ยังคงทำงานอยู่ดีดประตูเปิดออก สายรัดเข็มขัด ถูกปลดทันทีที่สัมผัสน้ำซึ่งทะลักเข้ามาภายในห้อง และปริมาณน้ำที่ไหลพรั่งพรั่งเข้ามา ทำให้เธอที่หมดสติไปชั่วครู่ตื่นขึ้นขึ้นมาเพราะล้าลึกลงน้ำเข้าไปอย่างจัง พอลืมตาขึ้นมามี ร่างเธอก็ค่อยๆ ลอยจากเก้าอี้ของเครื่องที่ค่อยๆ จมลงสู่ความมืดมิด

มอร์ริแกนพยายามยกแขนขึ้นเพื่อพยุงตัว แต่แล้วเธอก็ได้แต่กัดฟัน เมื่อความเจ็บแปลบแปลนปราดไปทั่วทุกอณูของร่างกาย เธอไม่มีทางว่ายน้ำ เข้าฝั่งไปได้ในสภาพนี้แน่ แต่ด้วยประสบการณ์และการฝึกฝนมาอย่างหนัก

ทำให้เธอตั้งสติว่าร่างกายยังจะไม่จมน้ำในอีกหนึ่งถึงสองนาที่ข้างหน้า เพราะปอดของเธอแข็งแรงพอถ้าไม่หวาดกลัวจนล้าลึกและปล่อยอากาศในปอดหมด

เธอเริ่มสำรวจร่างกายตัวเอง พบว่าขาทั้งสองข้างหัก แขนขวาก็หัก และถูกยิง มีแขนเพียงข้างเดียวที่ยังพอรับน้ำหนักได้ไหว และน้ำก็ช่วยพยุงร่างเอาไว้ไม่ให้กระทบกระเทือนมากนักถ้าไม่ขยับตัว บวกเข้ากับมีบาดแผลอีกหลายแห่งจากการต่อสู้อันบ้าระห่ำในการบุกเข้าไปในฐานปฏิบัติการลับขององค์กรกวอลเลอร์ที่ควบคุมโลกไว้ในกำมือแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จ จนกระทั่งเกิดองค์กรลับขึ้นมามากมายทั่วโลก เพื่อต่อต้านการกระทำของพวกเขา

แต่เวลานี้เธอไม่มีสมองสำหรับคิดถึงสิ่งที่พวกมันทำ เพราะหากไม่หาวิธีเอาตัวรอด เธอก็จะไม่มีสติสัมปชัญญะที่จะคิดได้อีกเลยตลอดชีวิต

มอร์ริแกนปล่อยให้ตัวเบา ใช้แรงดันน้ำส่งร่างให้ลอยขึ้นมาสู่ผิวน้ำ จากรสชาติน้ำที่ล้าลึกเข้าไป บอกให้รู้ว่าเป็นน้ำจืด และน้ำนี้ไม่มีแรงขับเธอเคลื่อนไปทางซ้ายหรือขวา ความนิ่งสงบของมันช่วยให้เธอลอยตัวขึ้นสู่ผิวน้ำได้อย่างรวดเร็ว แต่เธอยังมองไม่เห็นผืนฟ้าชัดเจนนักเมื่อความกดดันรอบตัวเบาบางลงขณะลอยขึ้นใกล้ผิวน้ำ

แล้วร่างของเธอก็ทะลึ่งพรวดขึ้นมาจากน้ำ

มอร์ริแกนอ้าปากหอบหายใจเอาอากาศเข้าไปเพราะมันเป็นสิ่งสำคัญที่ร่างกายต้องการอย่างยิ่งยวด หลังจากหายใจติดๆ กันเข้าไปจนพอใจแล้ว เธอก็เริ่มมองรอบๆ ตัวว่าตนกำลังอยู่ที่ไหน พอเห็นว่า เป็นกลางป่าในเวลาโพล้เพล้ เธอก็โล่งใจ เพราะไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะไปสู้รบตบมือกับใครในเวลานี้ แต่ที่หน้าหรงคือเธอยังอยู่ห่างจากฝั่งที่ใกล้ที่สุด ซึ่งมองเห็นหาดเล็กๆ ที่พอจะพาร่างสะบักสะบอมขึ้นไปกันได้ อย่างน้อยก็เอาตัวรอดจากผิวน้ำแห่งนี้ไปได้เสียก่อน ระยะทางเท่าที่คะเนจากสายตาและสมองที่ยังคงเฉียบคม คิดว่าราวๆ สามร้อยเมตร ถ้าหากแขนขาปกติ คงใช้เวลาไม่กี่นาที

แต่เวลานี้คงต้องใช้วิธีพลิกตัวนอนหงาย แล้วใช้แขนข้างที่ปกติที่สุดพยุงตัว เพื่อพาเข้าหาฝั่ง

นานจนเธอแทบจะหมดแรง และคอยเหลียวมองด้านหลังเป็นระยะ ใจค่อยขึ้นขึ้นขึ้นมาหน่อยที่ใกล้ถึงฝั่งเข้ามาทุกที เวลานี้เธอแทบจะยกแขนขึ้นไม่ไหว แต่เธอยังจดจำคำคืนที่ผ่านการฝึกอย่างท้อโหดมาได้ดี ทุกครั้งที่เธอท้อแท้เหน็ดเหนื่อย เธอจะคิดถึงคำพูดของครู

‘หากพวกคุณผ่านคำคืนนี้ไปได้ โลกจะปรบมือต้อนรับนักฆ่าที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก หากคุณผ่านการฝึกนี้ไปได้ คุณจะมีชีวิตรอดในทุกสมรภูมิ!’

เธอกัดฟันแน่น จะไม่มีวันท้อแท้แก่โชคชะตา หากยังมีลมหายใจ ความหวังยังคงอยู่เสมอ เธอสูดลมหายใจเข้าลึกเป็นจังหวะเพื่อไม่ให้ตัวเองเหนื่อยมากนักจากการว่ายน้ำมาไกล อีกเพียงนิดเดียวเท่านั้น อีกเพียงนิดเดียว...แล้วมือของเธอก็แตะพื้นทรายเนียนละเอียด เธอหลับตาลงด้วยความโล่งใจ แล้วปล่อยร่างทิ้งตัวลงไปนอนกับพื้นทรายอย่างหมดเรี่ยวแรง

ประตูรั้วที่กั้นอาณาเขตหวงห้ามของหน่วยงานลับของกองทัพกบปิดลงหลังรถไฟร์วีลเอกซ์ไฟฟ์ลีดาสนิทแล่นผ่านไป เข้าสู่ถนนเล็กๆ มุ่งหน้าเข้าเมืองในคืนวันศุกร์ อันถือเป็นเรื่องปกติของกัสตันด์เพราะระยะทางจากบ้านมาถึงที่ทำงานนั้น ต้องขับรถเกือบสองชั่วโมง

ไม่ใช่เพราะระยะทางไกลมากแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะสถานที่ทำงานนั้นอยู่ในหุบเขาเร้นลับ เส้นทางค่อนข้างเล็กแคบ คดเคี้ยวและสูงชันเป็นบางช่วง ในฤดูหนาว หากหิมะตกหนัก ถ้าไม่จำเป็นก็จะไม่ใคร่กลับไปเข้าเมือง แต่ช่วงนี้เป็นปลายฤดูร้อน อากาศยังสว่างสดใสในรัฐมอนแทนาใกล้กับอุทยานแห่งชาติเกลเชียร์ทางตอนเหนือ ติดกับชายแดนประเทศแคนาดา ซึ่งอุทยานแห่งชาติเดียวกันนี้ ทางฝั่งแคนาดาเรียกว่าอเวอร์ทันเลกส์

เขากับเพื่อนทำงานไม่เป็นเวลาเท่าไรนัก เพราะเป็นที่มิวสิคัลโครงการสำคัญภายใต้การดูแลอย่างใกล้ชิดของกองทัพบกประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนั้น ห้องทดลองของเขาจึงตั้งอยู่ในเขตของทหาร ที่มีการควบคุมการเข้า-ออกอย่างเข้มงวด พวกเขาจะผลัดกันหยุดหนึ่งอาทิตย์ในหนึ่งเดือน เพราะความไม่สะดวกในการเดินทาง บางคนรบยอตเพื่อจะได้บินกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่อยู่ในรัฐอื่น ที่เหลือก็ทำงานกันต่อไป แต่ละแผนกก็แบ่งงานกันทำเป็นส่วนๆ และทฤษฎีที่นักวิทยาศาสตร์ในอดีตเคยวาดฝันเอาไว้ มีโอกาสที่จะเป็นไปได้ในอนาคตด้วยฝีมือวิทย์ของทีมงานของเขานั้นเอง

ด้วยเหตุที่ต้องทุ่มเททำงานอย่างหนัก เขาจึงค่อนข้างตัดขาดจากโลกภายนอกพอสมควร เขามีบ้านอีกหลังในเมืองคาลิสเปล อันเป็นเมืองใหญ่ซึ่งใกล้สถานที่ทำงานของเขามากที่สุด หลังจากต้องหยุดอยู่ในห้องทำงานที่มีกรอบสี่เหลี่ยมรอบด้าน แม้กระทั่งตอนนอนก็ยังอยู่ในห้องพักเล็กๆ ทำให้เขาตัดสินใจขับรถกลับบ้านทุกครั้งที่ได้หยุด เพื่อจะได้กลับมาใช้ชีวิตปกติอย่างหนุ่มโสดทั่วไปบ้าง

ภลันต์ขับรถออกจากเขตทหารไปได้ราวสิบกิโลเมตร เขาก็มองเห็นลูกไฟลอยผ่านศีรษะ ตัดข้ามถนน พุ่งเข้าไปในป่า เสียงของมันดังหวีดหวิวน่ากลัว มองดูคล้ายเครื่องบินขนาดเล็กตก เขาหวังว่าทหารในค่ายคงจะจับสัญญาณได้ แล้วรีบตามมาให้ความช่วยเหลือโดยด่วน แต่ตอนนี้เขาจะปล่อยผ่านเลยไปไม่ได้ จึงตัดสินใจหักพวงมาลัยลงจอดข้างถนน แล้ววิ่งตามลูกไฟไปทันที

เส้นทางที่คิดว่าควรจะง่าย กลับยาก เพราะไม่ใช่เส้นทางเดินป่าทั่วไป ต้องเดินลัดป่าตามลูกไฟอย่างยากเย็นแสนเข็ญเพราะพื้นดินทั้งลื่นและเปียกชื้นจากใบไม้ที่ทับถม และยังเป็นพื้นที่ขรุขระอีกด้วย ความพยายามของเขาแทบจะหมดลงไปหลายต่อหลายครั้ง แต่เมื่อคิดถึงชีวิตของคนอีกหลายคนอาจต้องการความช่วยเหลือ เขาก็กัดฟันมุ่งหน้าเดินต่อไป

เรื่องโทรศัพท์ที่ไม่ต้องพูดถึง มันใช้การไม่ได้เพราะไร้สัญญาณตั้งแต่

ออกจากเขตทหารแล้ว ส่วนโทรศัพท์แบบดาวเทียม เขาก็ไม่ได้นำติดตัวมา เพราะไม่คิดว่าจะต้องออกมาเดินป่ากะทันหัน ดังนั้น เขามีทางเลือกสองทาง ก็คือ มุ่งหน้าเดินต่อไป หรือถอยกลับ

ด้วยนิสัยที่ถือเป็นทุนเดิม และไม่เคยยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ไม่เช่นนั้น คงจะทำงานวิ่งตามฝันแบบนี้ไม่ได้ ทำให้เขามุ่งหน้าเดินต่อไป จนกระทั่งมองเห็นทะเลสาบตรงหน้า ต่ำลงไปจากเนินเขาที่ยืนอยู่ แล้วเห็นจุดเล็กๆ สีดำค่อยๆ เคลื่อนเข้าหาฝั่งที่ละน้อย

เขารีบวิ่งลงเขา พุ่งเข้าสู่ความหนาที่บของป่า เพราะคิดว่าคนคนนั้นคือผู้รอดชีวิตจากเครื่องบินตกนั่นเอง

เสียงฝีเท้าที่ดังก้องอยู่ในหูซึ่งแนบอยู่กับพื้น ทำให้ดวงตาที่กำลังปิดลงลึ้มขึ้นอีกหน รอบตัวของเธอปกคลุมไปด้วยความสลัวของยามพลบค่ำ อากาศและแสงแดดที่ฉายจากเหลี่ยมเขาบางๆ ทำให้เธอเดาว่ากำลังอยู่ในปลายฤดูร้อน มิเช่นนั้น บริเวณป่าสนเมืองหนาว น้ำในทะเลสาบจะต้องเย็นกว่านี้ และต้นสนนานาชนิดแบบนี้ ก็ทำให้เธอมั่นใจว่ากำลังอยู่ที่ใดที่หนึ่งในเทือกเขารอกก็อย่างแน่นอน เพราะต้นสนของเทือกเขารอกก็มีเอกลักษณ์ของตัวเองอย่างชัดเจน

เสียงฝีเท้าที่ดังใกล้เข้ามาทำให้เธอตั้งใจฟัง เพื่อคาดคะเนระยะทาง และจำนวนคน ทั้งจากน้ำหนักที่ตกลงไปในแต่ละก้าวและความถี่ พอจะบอกให้รู้ว่าคนผู้นั้นเป็นหญิงหรือชาย ร่าเง็กหรือร่าเง็กใหญ่

เธอรู้ว่าเขาคอนนั้น เป็นผู้ชายที่มีน้ำหนักราวเจ็ดสิบถึงแปดสิบกิโลกรัม ไม่ใช่ผู้หญิงร่าเง็กใหญ่ เพราะจะวิ่งไม่คล่องแคล่วแบบนี้ และมีเพียงคนเดียว มอรรริแกนรู้ว่า เธอไม่สามารถหนีไปไหนได้ในสภาพนี้ และมีหลายสิ่งหลายอย่างในตัว ที่เธอไม่สามารถให้เขาเห็นได้

เธอรีบถอดชุดรัดรูปสีดำ ซึ่งขยับยึดออกเมื่อเธอดึงออกจากตัวและศีรษะ เนื้อผ้าอัจฉริยะที่ปรับเข้ากับขนาดตัวและรักษาอุณหภูมิของร่างกาย

เอาไว้ ไม่ว่าจะอากาศจะร้อนหรือหนาวแค่ไหน ก็จะรักษาอุณหภูมิเอาไว้ให้เย็นสบาย ที่ลำคัมมันยังเปลี่ยนสีไปตามสภาพแวดล้อม ช่วยพรางตัวได้เป็นอย่างดี รวมไปถึงนาฬิกาข้อมือที่บ่งบอกทุกสิ่งทุกอย่างจากอนาคต เธอจะให้เห็นไม่ได้

เธอกัดฟันกระดกตัวด้วยแขนข้างเดียวไปถึงบริเวณพุ่มไม้ ชุกเสื่อ และนาฬิกาเอาไว้ที่นั่น แล้วรีบดึงกิ่งไม้ ไปไม้มาปิด ในสภาพเพียงชุดชั้นใน จะช่วยให้ผู้ชายเกิดความสงสารและเห็นใจเธอมากยิ่งขึ้น และก็มีความเป็นไปได้สูงที่เธออาจถูกรังแกเช่นกัน แต่แค่ชายคนเดียว แขนซ้ายของเธอรับมือได้สบาย

มอรรริแกนทิ้งตัวนอนราบไปกับพื้น มือซ้ายกำก้อนหินแบนและแหลมคมพอที่จะปักบนลำคอเขาได้ถ้าคำนวณน้ำหนักและระยะได้แม่นยำ หากเขาผู้นั้นคิดฉวยโอกาสจากเธอ วิญญาณของเขาจะต้องกลายเป็นผีเฝ้าป่านี้แน่

เธอมองฝ่าไปในความมืดที่โรยตัวลงอย่างรวดเร็ว มองเห็นเงาตะคุ่มเท่านั้นที่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ เธอจึงค่อยๆ หลับตาลง หลังจากมั่นใจแล้วว่าเขามาเพียงลำพัง

“คุณ คุณ ได้ยินผมหรือเปล่า”

มือที่กำลังยังคงเตรียมพร้อม เมื่อร่างเธอถูกพลิกนอนหงาย เลือดจากบาดแผลทั่วตัวคงทำให้ความเย้ายวนลดน้อยลง และดูท่าทางเขาจะเป็นคนดีและมีความรู้เกี่ยวกับการปฐมพยาบาล เพราะไม่ผลีผลามอุ้มเธอขึ้นโดยไม่ตรวจเช็กร่างกายเสียก่อน เขาค่อยๆ จับแขนและขาของเธออย่างเบามือ ก่อนจะอุทาน

“พระเจ้าช่วย...”

เขารู้แล้วว่าเธอขาหักทั้งสองข้าง และแขนหักอีกหนึ่งแถมด้วยรอยกระสุน เธอมั่นใจว่าชีโครงไม่หัก เพราะยังหายใจได้ตามปกติ ไม่เจ็บปวด

ทุกครั้งที่ยายใจเข้าออก นับว่าเป็นข่าวดี ถ้าหากไม่นับบาดแผลเหวอะหวะ อีกหลายแห่งตามตัว

“คุณได้ยินผมหรือเปล่า...” เขาพยายามจับคาง ตบแก้มเธอเบาๆ เธอจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น และมองฟ้าอย่างเลื่อนลอย ก่อนจะค่อยๆ สบตา เขาในความมืด ที่เริ่มมีตสนิททจริงๆ จนมองไม่เห็นรายละเอียดบนใบหน้า ของเขาเลย

“ทำใจดีๆ ไว้นะ” เขาบอก ก่อนจะรีบถอดเสื้อคลุมลงบนความ เปลือยเปล่า “ผมจะรีบไปขอความช่วยเหลือ เพราะผมคนเดียวพาคุณ กลับไปในสภาพนี้ไม่ได้แน่ๆ”

เธอเห็นด้วย แต่ยังทำตาเลื่อนลอยไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

“โอเคีย ไม่ได้เอาผ้าห่มมาด้วย แยะจริงๆ” เขาสบถ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ มากกว่านั้น นอกจากลุกขึ้น “คุณอย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ ผมจะตามคนมาช่วย ให้เร็วที่สุด แล้วคุณก็จะปลอดภัย”

พูดจบ เขาก็วิ่งย้อนกลับไปทางเดิม เธออ่อนลมหายใจลง ความหนาวเย็นแผ่กระจายไปทั่วร่างเมื่อไร้ชุดปรับอุณหภูมิของเธอ แต่เธอก็เสี่ยงเอากลับมาใส่ไม่ได้ เพราะมันจะเป็นหลักฐานมัดตัวชั้นดี

เธอมองเสื้อเชิ้ตที่ปิดบังร่างกาย เสื้อผ้ารุ่นเก่า ยังใช้ผ้าฝ้ายที่นิยม ความสบายอยู่อีก ต่างจากโลกอนาคตที่พวกคนรวยเลือกใช้เทคโนโลยี เข้ามาผลิต ทุกเส้นใยแทรกวงจรนาโนเทคโนโลยีเข้าไป ฉลาดยิ่งกว่าสมองกล เพื่อการสวมใส่สบาย และอบอุ่น เหมาะสมกับสภาพร่างกายในทุกสภาพแวดล้อม...

แต่เสื้อผ้าที่คลุมบนร่างเธอนั้น เป็นแบบที่ผู้คนในแหล่งเสื่อมโทรม สวมใส่กัน เพราะไม่มีแม่แต่เงินจะไปเลือกหาความหรูหราสะดวกสบายได้ และเสื้อที่เธอเคยเห็นนั้น มันขาดวิน เก๋าๆ ขาดๆ เสียส่วนใหญ่ ไม่เคยเห็นใครสวมใส่เสื้อผ้าสะอาดสะอ้านและมีกลิ่นหอมสดชื่นแบบนี้มาก่อน

ความคิดช่วยทำให้เธอยังคงอยู่กับตัวเอง เธอไม่ควรหมดสติไป

ในสภาพนี้ เพราะอาจเป็นปอดบวมถึงตายได้ และเธอไม่คิดว่าชายผู้นั้น จะตามคนมาช่วยได้เร็วกว่าที่คิด ร่ายยี่สิบนาทีถัดมา เธอก็ได้ยินเสียง แทรกผ่านโสตประสาทเข้ามา

“ทางนี้ครับ”

เธอจำเสียงเขาได้ และผ่อนลมหายใจออกมาเมื่อรู้ว่าอ้อมกอดของการมีชีวิตเปิดกว้างรับเธออีกหน

การขนย้ายร่างที่แขนและขาหักสร้างความลำบากให้แก่เจ้าหน้าที่ อุทยานมากพอควร ที่ต้องช่วยกันแบกเปลพยาบาลอย่างทุลักทุเล แต่หลังจาก พวกเขาโผล่พ้นแนวป่าไปแล้ว รถพยาบาลก็มาจอดรอ พร้อมอุปกรณ์ ปฐมพยาบาลครบครัน ยาแก้ปวดถูกฉีดให้เธอ พร้อมกับเสียงหวอของ รถพยาบาลดังขึ้นแล้วแล่นออกไปตามเส้นทางขรุขระ เพียงพักเดี๋ยวก็เลี้ยว เข้าสู่ถนนที่เรียบยิ่งขึ้น เธอหลับตาลงอีกครั้งเพราะฤทธิ์ยา พร้อมกับตั้งสติ เตรียมพร้อมที่จะรับมือกับปัญหาเฉพาะหน้าเมื่อตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้น

ภสันต์ขับรถถึงตัวเมืองแล้ว แต่แทนที่เขาจะมุ่งหน้ากลับบ้าน กลับ ขับรถมุ่งไปยังโรงพยาบาลด้วยความหวังโย อยากรู้ว่าหญิงสาวผู้นั้นเป็นใคร ปานี้จะเป็นอย่างไรบ้าง หลังจากทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีหลักฐานบ่งบอกเลยว่ มาจากไหน ความสงสัยก่อตัวขึ้น บวกเข้ากับความสงสัยที่เห็นหญิงสาว ในสภาพล่อแหลมบาดเจ็บกลางป่าตามลำพัง เขาก็พานคิดไปไกลแล้วว่า เธออาจถูกล่อลวงมาฆ่า ส่วนเจ้าลูกไฟที่เห็นเพียงแวบเดียวนั้น เขาก็ได้ รายงานให้เจ้าหน้าที่อุทยานทราบแล้ว แต่ไม่พบว่ามีแจ้งเครื่องบินลำไหน ตก หรือหายไปจากระบบเรดาร์ จึงไม่คิดว่าจะเป็นเครื่องบินตก พร้อมกับ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งบอกว่า มีนกทองเทียวเห็นอุกกาบาตตกในแถบนี้บ้าง เหมือนกัน

เขายังไม่เชื่อสนิทใจนัก แต่ก็ทำหน้าที่พลเมืองดีได้แค่นั้น และคิดว่า

จะโทร. ไปแจ้งไม่เคลียร์ หัวหน้าโครงการของเขাইให้ทราบ เพื่อตรวจสอบต่อไป แต่ตอนนี้ ขอให้เขาได้ทราบความคืบหน้าของหญิงสาวผู้นี้ก่อนก็แล้วกัน

เขาได้รับรายละเอียดจากพยาบาลที่ดูแลผู้ป่วยรายใหม่ ทราบว่า แขนขาของเธอหักหลายแห่งและถูกยิง เวลานี้กำลังติดต่อกับแพทย์เพื่อผ่าตัดเอากระสุนออกให้เร็วที่สุด และศัลยกรรมกระดูกหลังจากนั้น ขณะที่ทางตำรวจกำลังตรวจเช็คประวัติ เพื่อจะได้ติดต่อกฎหมายของเธอ

ภสันต์รู้ว่าเขาไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่ารอคอย จึงตัดสินใจแวะกินอาหารที่ผับใกล้ๆ โรงพยาบาลนั่นเอง คำถามมากมายวนเวียนอยู่ในหัวว่าสิ่งที่เขาเห็นผ่านศีรษะนั้นคืออะไร ด้วยความเร็วและไฟที่ลุกท่วมทำให้เขามองเห็นไม่ถนัด แล้วมันหายไปไหนตอนที่เขาไปถึง หรือมันตกลงเปลี่ยนเขาหรือตกในป่าลึกที่เขาไม่สามารถมองเห็น และเขาก็ไม่คิดว่าจะเป็นยานอวกาศของนาซ่าจากนอกโลกหรอกนะ ไม่เช่นนั้นคงจะเป็นข่าวครึกโครมไปแล้ว ซึ่งหน่วยงานของเขาจะต้องรู้เรื่องนี้ดี และเธอคนนี้มาเกี่ยวข้องกับอะไรด้วยหรือไม่ หรือเป็นเพียงแค่เหตุการณ์ประจวบเหมาะเท่านั้นว่าเขาเจอเธอเพราะวิ่งตามลูกไฟมา

จะด้วยสาเหตุใดก็ตามแต่ เธอผู้นั้นก็ปลอดภัยแล้วในความดูแลของแพทย์ แต่ตลอดระยะเวลาที่นั่งกินอาหารเย็นกับเบียร์ด้วยความหิวโหยอยู่นั้น เขาก็ยังคิดถึงแต่ภาพของเธอ เรือนร่างงดงาม ดูแข็งแรง ไม่มีไขมันส่วนเกินเลย แถมออกจะผอมไปสักนิด แต่กล้ามเนื้อสวยจนผู้ชายต้องอิจฉา ถ้าเธอไม่มีบาดแผลมากมายขนาดนั้นบนลำตัว เขาคิดว่าเธอจะต้องเป็นผู้หญิงที่สวยงามและเซ็กซี่มาก

คิ้วของเขาขมวดกันเป็นปม จนผู้หญิงที่เดินผ่านไปผ่านมาหลายคนพยายามส่งสายตาเชิงชวน แต่เขาก็มองไม่เห็น เพราะคิดถึงเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ดังนั้น ถึงแม้เขาจะได้กินอาหารอร่อยอย่างที่ตั้งใจ แต่เขาก็ไม่มีอารมณ์ที่จะมองหาคู่ควงในค่ำคืนนี้ พอดื่มเบียร์หมดแก้วที่สอง เขาก็เรียกบริกรเก็บเงิน แล้วกลับบ้านนอนตามลำพัง

อันเป็นเรื่องน่าพิศวงที่ไปสักนิตสำหรับหนุ่มโสดวัยสามสิบสี่อย่างเขา ที่นานๆ จะออกมาจากถ้ำเสียที ก็ยังคงนอนจำศีลตามลำพังอีก ซึ่งต้องโทษผู้หญิงคนนั้นเพียงคนเดียวที่ทำให้เขาหมดอารมณ์ที่จะมองหาผู้หญิงอื่นอีกในคำคืนนี้

เพราะภลันต์มีวันหยุดติดกันนานถึงวันอาทิตย์หน้า และทุกครั้งที่มีเวลา เขามักจะจัดการดูแลความเรียบร้อยของบ้านเอง แม้จะจ้างแม่บ้านชาวเม็กซิโกมาคอยทำความสะอาดเป็นระยะ แต่พอเขาได้กลับมา ก็ยังต้องตรวจตราความเรียบร้อยไม่ให้ขาดตกบกพร่องตามประกาศนลະเอียดแน่นอนว่า เขาจะต้องโทร. ไปรายงานตัวต่อบิดาและมารดาที่เกษียณแล้ว และพำนักอยู่ที่ฟลอริดาเป็นประจำ

เขาเป็นลูกครึ่งที่เกิดและเติบโตที่อเมริกา ครอบครัวของเขาก็เป็นเหมือนครอบครัวสองวัฒนธรรมทั่วไป ต่างไปหน่อยตรงที่ส่วนใหญ่สามีจะเป็นชาวอเมริกัน และภรรยาเป็นคนไทย แต่ครอบครัวของเขานั้นตรงกันข้าม เมื่อบิดาได้รับทุนมาเรียนที่ เอ็มไอที^๑ หลังจากเรียนจบ ท่านก็ได้รับคำเชิญให้ไปทำงานภายใต้โครงการวิจัยของทหาร เพราะผลงานอันโดดเด่นและความฉลาดของท่านทำให้รัฐบาลอเมริกันพร้อมจะใช้ทุนให้ท่านจึงใช้ชีวิตอยู่ที่อเมริกาเรื่อยมาจนกระทั่งเกษียณเมื่อไม่กี่ปีก่อน สองสามีภรรยาเลือกอยู่ที่ฟลอริดาต่อเพราะอากาศอบอุ่น คล้ายคลึงกับเมืองไทยมากที่สุด ทั้งห่างเหินจากเมืองไทยมานาน จนแทบไม่เหลือญาติสนิทแล้ว ทั้งสองจึงตัดสินใจไม่กลับเมืองไทย นอกจากเดินทางไปเที่ยวเป็นครั้งคราวเท่านั้น

^๑ MIT (Massachusetts Institute of Technology) คือ สถาบันการศึกษาทางด้านเทคโนโลยีและวิศวกรรมศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในอเมริกา และขึ้นชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่เข้ายากที่สุดอีกด้วย

และตัวเขา เป็นเพียงบุตรชายคนเดียวของทั้งสอง หลังจากมารดาประสบปัญหาตอนผ่าตัดคลอดเขา จนต้องตัดมดลูก ทั้งสองจึงมีบุตรไม่ได้อีก เขาจึงเปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจของท่าน และเป็นความโชคคดียของเขาที่ ได้รับการถ่ายทอดพันธุกรรมด้านความเฉลียวฉลาดมาจากท่าน เมื่ออายุห้าขวบ แพทย์ก็พบว่าเขามีระดับไอคิวสูงถึงร้อยเจ็ดสิบหลังจากเรียนรัฐ ได้รวดเร็วในห้องเรียนอนุบาล สามารถทำตามคำสั่งของครู มีสมาธิดี และเข้าใจทุกสิ่งรอบข้างอย่างรวดเร็ว จนครูขอให้บิดาพาไปวัดไอคิวเพราะคิดว่าจะต้องสูงกว่าเด็กทั่วไปมาก

และด้วยเหตุนี้ เขาจึงเรียนจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยเดียวกับบิดาในวัยเพียงยี่สิบห้า จากนั้นก็ทำงานในโครงการวิจัยของทหารแต่เป็นคนละโครงการกับของบิดา และงานของเขานั้นเป็นความลับสุดยอดของประเทศ ถ้าหากโครงการนี้สำเร็จ ต่อไปในภายภาคหน้า ทั้งโลกก็จะต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของอเมริกา...ไม่ว่าอเมริกาจะต้องการให้เกิดอะไรขึ้น พวกเขาก็ทำได้ทั้งสิ้น...

แต่เขายังไม่คิดล่วงหน้าไปไกลขนาดนั้น เพียงแต่นักวิทยาศาสตร์ของทีมเชื่อมั่นว่า ลักวินหนึ่งพวกเขาจะทำได้ และแม้โครงการจะสำเร็จแล้ว ก็ยังจะต้องผ่านการทดสอบอีกมากมายขั้นตอน ซึ่งถ้าสามารถใช้ประโยชน์จากมันได้จริง ก็จะต้องมีกฎหมายควบคุมเพื่อป้องกันมิให้ผู้ใดผู้หนึ่งนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม ส่วนเขา ในฐานะผู้อยู่ในโครงการร่วมก็จะมีชื่อเสียง ชื่อของเขาจะถูกจารึกลงไปในประวัติศาสตร์ เลกเช่นนักวิทยาศาสตร์ชื่อดังในอดีต

หลังจากโทร. รายงานตัวต่อบิดาและมารดาแล้ว เขาก็ออกไปซื้อของใช้ส่วนตัว และอาหารติดบ้าน บางส่วนก็จะนำกลับไปยังที่ทำงานในวันอาทิตย์หน้า กิจวัตรประจำตัวของเขาค่อนข้างน่าเบื่อหน่าย เสร็จจากเรื่องบ้าน เรื่องอาหารการกิน เขาก็ดูแลสุขภาพด้วยการว่ายน้ำในฤดูร้อน หรือวิ่งเป็นระยะทางอย่างน้อยห้ากิโลเมตรบนลู่วิ่งในฤดูหนาวเป็นประจำ หาก

อารมณ์ดี และโอกาสเอื้ออำนวยก็จะยิ่งมากกว่านั้น ไม่ว่าจะเป็บนบเขาหรือ
พื้นราบ เขาก็ไม่เกีย่งหิ้น แต่วันนี้เขาตื่นเช้าเกินไป หลังจากทำงานทุกอย่าง
เสร็จแล้ว ก็ยังเช้าเกินกว่าจะออกไปว่ายน้ำกลางแดดจัดๆ ได้ ดังนั้น หลังจาก
เก็บของเข้าตู้เย็นเรียบร้อย เขาก็ตัดสินใจขับรถไปที่โรงพยาบาลอีกหน
และถามถึงคนใช้นิรนามคนนั้นทันที

๒

สภาพของคนเจ็บที่นอนอยู่ภายในห้องพักผู้ป่วยถึงกับทำให้ภัสร์นัตตงตะลึง จนต้องหันไปถามพยาบาลที่กำลังจะเดินสวนออกไป

“ตำรวจรู้หรือยังว่าเธอเป็นใครมาจากไหน หรือมีญาติออกมาตามหาหรือยังครับ”

“อืม...รู้สึกว่ายังไม่มีใครแจ้งเรื่องคนหายนะคะ แต่ทางตำรวจกำลังติดตามเรื่องนี้อยู่ค่ะ” พยาบาลวัยราวสามสิบตอบยิ้มๆ เมื่อชายหนุ่มแสดงตัวว่าเป็นผู้ช่วยเหลือหญิงสาวออกจากป่าตั้งแต่คืนวาน ทั้งยังแสดงความมีน้ำใจด้วยการติดตามมาเยี่ยมเยียนอีกตอนดึก แต่ก็เข้าเยี่ยมไม่ได้ จนกระทั่งเย็นของอีกวันหลังคนเจ็บได้รับการผ่าตัดเอากระสุนออก และผ่าตัดกระดูกที่หักหลายท่อนทั้งแขนและขาเรียบร้อยแล้ว

“เธอเป็นยังไงบ้างครับ” เขาถามเมื่อเธอแสดงความเป็นมิตร ซึ่งต้องขอบคุณความหล่อเหลาแปลกตาแบบหนุ่มลูกครึ่ง ที่ได้รับส่วนผสมที่สวยงามอย่างลงตัวจากทั้งทางฝั่งเอเชียและตะวันตก เส้นหน้ของเขาเป็นที่สะดุดตาสาวๆ ไม่น้อย รอยยิ้มหวานๆ ก็ชวนให้ได้รับความเอื้อเฟื้อจากหญิงสาวน้อย

ใหญ่มาตลอดชีวิต และพยาบาลสาวก็มองเห็นเช่นกัน เพราะดูว่าพร้อมจะ
ให้ข้อมูลที่เขาต้องการ

“การผ่าตัดเรียบร้อยดีค่ะ หมอตามเหล็กที่ขา และแขนที่กระดูก
หักรุนแรง ส่วนขาซ้ายไม่หนักเท่าข้างขวาที่ถูกระแทกอย่างแรง”

“แล้ว...เอ่อ...เธอถูกทำร้ายร่างกายไหมครับ” เขากถามอ้อมๆ ในกรณีนี้
พยาบาลมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบ เพราะถือเป็นเรื่องส่วนตัวของคนไข้ แต่เขาก็หวัง
จะได้ยินคำตอบว่า ‘ไม่’

“เท่าที่ทราบ ในรายงานบอกแต่เรื่องถูกยิงและกระดูกหักจากการ
กระแทกรุนแรง ไม่มีอะไรอย่างที่คุณว่านะค่ะ” พยาบาลตอบ คงเห็นว่าพอ
จะบอกได้ เขาถึงกับถอนใจด้วยความโล่งอก แล้วเธอก็พูดต่อ “แต่น่าแปลก
นะค่ะ ในป่าลึกขนาดนั้น เธอจะได้รับอุบัติเหตุแบบนี้ได้อย่างไร ถึงจะตกจาก
ต้นไม้ ก็ไม่น่าจะกระดูกหักมากมายขนาดนั้น แถมยังถูกยิงอีก นอกเสียจาก
จะถูกยิงตกมาจากเครื่องบิน...ในชุดชั้นใน”

ท้ายประโยคเธอบอกซ้ำๆ ข้อสงสัยนั้น ภสันต์ก็คิดเช่นเดียวกันมา
ตลอดเวลา แต่จะถามใครได้ คงต้องรอให้คนป่วยฟื้นขึ้นมาบอก แต่แล้ว
เธอก็ดับความหวังของเขาด้วยการอธิบายต่อ

“หมอบอกว่าศิริชะของเธออาจได้รับความกระทบกระเทือน ถึงจะไม่มี
เลือดคั่งในสมองนอกจากแผลแตกและรอยขีด แต่ก็ไม่มีอะไรรับประกัน
ว่า เธอจะสูญเสียความทรงจำหรือไม่ เพราะสมองเป็นเรื่องละเอียดอ่อน
ไม่มีใครคาดเดาได้ค่ะ”

“ครับ” เขาตอบ และพิมพ์ารับเมื่อพยาบาลช่างคุยเอ่ยขอตัวไปทำงาน
ต่อ เขาจึงยืนอยู่ตรงกระจกหน้าห้องมองผ่านเข้าไปดูคนไข้ที่หึ่งแขนและ
ขามีผ้าพันแผลเต็มไปหมด แม้แต่ศิริชะ เหลือแต่ใบหน้าทีเวลานี้เขียวซ้ำ
หลายแห่ง ทว่าใบหน้าทีดูแปลกตาก็ยังโดดเด่น

เขาเดาไม่ออกว่าเธอมีเชื้อสายชนชาติอะไร เหมือนจะมีส่วนผสมผสาน
หลายเชื้อชาติ ทั้งผมสีน้ำตาลอมทอง จมูกที่โด่งเอนเอียงไปทางยุโรป และ

มีผิวสีน้ำตาลเหมือนสเปนิช บางทีเธออาจจะเป็นลูกครึ่งเหมือนเขาก็เป็นได้ เธอไม่ได้ดูสวยเหมือนณารา หรือนางงามที่เห็นแล้วต้องตกตะลึง แต่เธอมีอะไรบางสิ่งที่เก๋ไก๋ชวนสะดุดตาสะดุดใจอย่างแรง

อย่างแรกคงจะเป็นความแข็งแกร่งผิวดมพิษร้ายมนานของเธอ ที่รอดชีวิตมาได้ทั้งที่บาดเจ็บสาหัสขนาดนั้น อย่างต่อมาก็คือ เรือนร่างสูงโปร่งดูจะมีกล้ามเนื้อสวยงามไปทั้งเนื้อทั้งตัว แม้จะได้รับบาดเจ็บ ความสมบูรณ์แบบของกล้ามเนื้อก็ไม่ได้หายไป ถ้าต้องนอนเจ็บอยู่นาน ก็น่าเสียดายกว่าจะสร้างกล้ามเนื้อแบบนั้นกลับคืนมาได้อีกคงต้องใช้เวลานานอย่างน้อยเป็นปี หากเธอไม่สูญเสียความทรงจำ และมีปัญหาทางสมองไปเสียก่อนนะ

เขาถอนใจอีกหน เมื่อไม่มีสิ่งใดที่เขาจะทำได้อีกแล้ว จึงหมุนตัวกลับไปยังเคาน์เตอร์พยาบาล เขาทิ้งหมายเลขโทรศัพท์ไว้ให้พยาบาลคนเดิม ขอให้เธอช่วยแจ้งข่าวหากมีความคืบหน้าเกี่ยวกับคดี หรือมีญาติของหญิงสาวมาติดต่อรับตัวกลับไป

สองวันหลังจากนั้น เขาก็แทบหลงลืมเรื่องของคนไข้ไป เมื่อไม่ได้ยินข่าวคราวใดๆ จากพยาบาลผู้นั้นอีก จนกระทั่งเช้าวันพฤหัสบดีเพียงไม่กี่วันก่อนที่เขาจะกลับไปทำงานอีกหน พยาบาลสาวก็โทร. มาหาเขาพร้อมกับแจ้งข่าวว่าเธอฟื้นแล้ว แต่เธอจดจำสิ่งใดไม่ได้เลยแม้แต่ชื่อตัวเอง!

จะด้วยเพราะเหตุผลว่าเขากำลังเบื่อบ้าง หลังจากว่ายน้ำที่สระหลังบ้านไปจนครบหนึ่งกิโลเมตรตามปกติ ดังนั้น เขาจึงคิดว่าการเดินทางไปโรงพยาบาลคงทำให้เขาหายเบื่อไปบ้าง อย่างน้อย การรับรู้ข้อมูลใหม่ๆ คงจะดีกว่าการนั่งอ่านหนังสืออยู่กับบ้านเพียงลำพังแน่

เขาเดินทางไปถึงโรงพยาบาลเพียงครึ่งชั่วโมงหลังวางสาย พอพยาบาลสาวเห็นเขา เธอก็ส่งยิ้มให้แต่ไกล

“ฉันดีใจที่คุณมาค่ะ”

เธอเดินอ้อมเคาน์เตอร์ออกมาหาเขา และลดเสียงลง

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” เขาสงสัยท่าทางมีลบลมคมในของหญิงสาว

“คือ เธอฟื้นตั้งแต่เมื่อวานแล้วค่ะ แต่จำอะไรไม่ได้เลย ถ้าเธออาการดีขึ้น อาจต้องส่งเธอไปอยู่ที่สถานพักฟื้นผู้ป่วยจิตเวช”

“อ้าว เธอมีปัญหาด้านสมองด้วยหรือครับ”

“ฉันไม่ทราบค่ะ เพียงแต่คิดว่าคุณอาจจะอยากรู้ความคืบหน้าของเธอถึงได้ทิ้งเบอร์เอาไว้ พอรู้ว่าทางนี้จะย้ายเธอไปพักฟื้นที่โน่น ฉันก็คิดถึงคุณเป็นคนแรกเลยค่ะ” เธอทำหน้าที่เจื่อนๆ “ที่จริง ฉันไม่ควรทำให้คุณวุ่นวายเลย เพราะเธอก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณ”

“อย่าพูดอย่างนั้นเลยครับ ถึงผมจะไม่เกี่ยว แต่ผมก็เป็นคนพบเธอและแน่นอนว่าผมสนใจ อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ”

“ค่ะ คือเธอยังไม่มีญาติมาตามหาเลยค่ะ ทางตำรวจก็ประกาศไปแล้ว มีคนติดต่อมา แต่สุดท้ายก็ไม่ใช่อุบัติของพวกเรา ตอนนั้นเธอก็กลายเป็นบุคคลไม่มีญาติค่ะ และทางโรงพยาบาลจะต้องย้ายเธอไปอยู่ห้องพักฟื้นเพื่อช่วยเหลือเรื่องกายภาพจนกว่าเธอจะหายดีควบคู่กับการรักษาอาการทางสมองไปด้วย จากนั้นคงต้องปล่อยให้เป็นเรื่องของตำรวจละค่ะ”

“แล้วเธอบอกอะไรบ้างครับ”

“เธอไม่พูดอะไรเลยค่ะ เหมือนไม่เข้าใจ หรือเข้าใจก็ไม่รู้ค่ะ เพราะสายตาของเธอมองเหมือนไม่หลุกหลิก ทำเหมือนจะเข้าใจทุกอย่าง แต่ไม่ยอมตอบสนองต่อคำพูดใดๆ ของหมอทั้งสิ้นค่ะ”

“น่าแปลก”

“มากๆ เชียวละค่ะ ตั้งแต่ฉันดูแลคนไข้มา ไม่เคยเจอเคสประหลาดแบบนี้มาก่อน หมอบอกว่าสมองของเธอได้รับการกระทบกระเทือน ถึงได้นอนหมดสติไปหลายวัน อย่างที่ฉันเคยบอกนะคะ ว่าเรื่องสมองมันพูดยาก เราได้แต่คาดการณ์ว่าจะเป็นอย่างนั้นแบบนี้ แต่รายละเอียดจริงๆ ผู้ป่วยก็มีอาการแปลกๆแตกต่างกันไป”

“ถ้าจั้น ผมขอเข้าไปเยี่ยมเธอหน่อยได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ เธอย้ายไปอยู่ห้องใหม่แล้วค่ะ แต่ยังคงเลื่อนไหวไม่ได้เพราะ แขนขาหักอยู่ อาทิตย์หน้าคงจะต้องเริ่มกายภาพบำบัดและย้ายไปแผนกอื่น ฉันคิดว่าถ้าเธอได้พูดคุยกับใครสักคน อาจจะช่วยให้ออกมาอยู่กับเราก็คงได้ นะคะ”

“ครับ” เขาพึมพำ แล้วขอตัวไปยังห้องพักที่ได้หมายเลขมา ห้องใหม่ ไม่มีกระจกด้านหน้า คงเพราะไม่ต้องคอยดูแลกันอย่างไรใกล้ชิดแล้ว เขา เกาะประตูสองครั้งก่อนจะหมุนลูกบิดเข้าไป คนใช้หันขวับมาทันที สายตา ที่จ้องเขาเขม็งดูุดัน ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะมีปัญหาทางสมอง เพราะมันกวาด มองเขาขึ้นลงอย่างประหม่นอยู่ในที่ ก่อนจะเบือนหน้าออกไปทางหน้าต่าง ที่เปิดรับลมอ่อนๆ ไว้อีกหน โดยไม่สนใจว่าเขาจะเข้ามาทำอะไร

เธอช่างเป็นผู้หญิงที่แปลกจริงๆ เพียงแวบเดียวที่สบตา เขาก็เห็นว่า เธอมีดวงตาสีน้ำตาลอ่อน แสบจะอ่อนเป็นสีเดียวกับเรือนผมที่สั้นกุด แฉมยังถูกตัดบางส่วนเพื่อเย็บบาดแผล

“สวัสดิ์ครับ” เขาเอ่ยขึ้น เธอไม่หันมาราวกับไม่ได้ยินคำทักทาย เขายืนเฝ้าไปอยู่ตรงนั้นชั่วอึดใจ วินาทีแรกที่รู้สึกตัว เขาเกือบจะหมุนตัวกลับ ออกไปแล้วเมื่อเห็นเธอไร้มารยาทถึงเพียงนี้ และมันไม่ใช่สิ่งที่เธอควรจะ ตอบแทนเขา ผู้ช่วยชีวิตของเธอไว้ แต่เขาก็สูดลมหายใจเข้าลึก พยายาม คิดเสียดายเธอมีปัญหาด้านสมอง จึงให้ภรรยาพยาบาลย่ำเย่นั้น แล้วเดินอ้อม ปลายเตียง ไปยืนขวางทางวิวิไปไม้ที่พัดไหวนอกรหน้าต่างของเธอ

ดวงตาสีทองเหลือบขึ้นมองเขาอีกหน แต่คราวนี้ เขามองเห็น ความว่างเปล่าข้างใน

“ผมชื่อภัสสันต์ เป็นคนพบคุณที่ริมทะเลสาบ และวิ่งไปขอความช่วยเหลือ” เขาแนะนำตัว และพยายามส่งยิ้มอย่างเป็นมิตร ให้เธอรู้ว่าเขามาดี ไม่ต้องการตำร้ายเธอแต่ประการใด

ดวงตาสีทองขยับอีกนิด แต่ไม่ได้บอกให้รู้ว่าเธอเข้าใจหรือไม่ แต่ก็ ยังไม่พูดอะไรออกมา

“ผมเข้าใจว่าคุณไม่มีเอกสารใดๆ ติดตัวมาทั้งสิ้น ตำรวจไม่รู้ว่าคุณเป็นใครมาจากไหน และไม่มีญาติออกมาตามหาอีก...” เขาบอก ก่อนจะตำหนิตัวเองที่เพื่อเจ้อเรื่องอะไร คนป่วยคงไม่ต้องการไต่ถาม จึงตัดสินใจคว้าเก้าอี้ริมหน้าต่างมาตั้งข้างเตียง แล้วนั่งลง สายตาของเขามองตามทุกอย่างก้าวอย่างไม่มีหัวใจ

“เอาเถอะ ผมขอโทษที่พูดเรื่องอะไรก็ไม่รู้ ทางโน้นปล่อยให้ตำรวจจัดการไปก็แล้วกัน ไม่ใช่เรื่องของผม” เขาหัวเราะกับตัวเองเบาๆ พอที่นั่งบ๊อบ เขาก็จ้องเข้าไปในดวงตาของเธออีกหน หากคราวนี้เขาสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดบางอย่างที่แผ่กระจายออกมา ทำให้เขาถึงกับขมวดคิ้ว ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะอ่านความรู้สึกจากดวงตาได้เสียด้วย ทั้งที่ปกติเขาไม่ใช่คนที่มีความลึกซึ้งซึ่งทางด้านอารมณ์เท่าไรนัก คงเพราะเหตุนี้ด้วยกระมัง ถึงทำให้เขายังครองความเป็นโสดมาจนทุกวันนี้

ดวงตาของเธอเปลี่ยนไป เขามองไม่เห็นความเศร้าอีก แต่มองเห็นคำถาม...

“ผมชื่อภลันต์ หรือแพตตีลัน บุญอุดมโชค ผมแวะมาหาคุณหลายครั้งตั้งแต่คุณผ่าตัด จนกระทั่งรู้เมื่อสักนี้ว่าคุณฟื้นแล้ว”

ความเงียบยังคงเป็นคำตอบ มีเพียงดวงตาที่ขยับไหวหน่อยๆ ที่บอกให้เขารู้ว่าเธอตั้งใจฟัง

“คุณขาดเจ็บหนักมาก จากนี้ไป ทางนี้คงจะเริ่มกายภาพบำบัดคุณ และถ้าคุณยังพอจำได้ว่าเป็นใครมาจากไหน ตำรวจก็จะช่วยตามหาครอบครัวให้คุณ”

เธอยังคงเงียบอีกเช่นเคย เขาขยับเก้าอี้ไปใกล้อีกนิด ก็มลงยิ้มให้เธอ “อย่ากลัวไปเลยนะ คุณอยู่ในที่ปลอดภัย ไม่มีใครทำร้ายคุณหรอก”

ริมฝีปากแห่งกรังยังแนบชิดติดกัน ภลันต์จึงคุยต่อ

“คุณรู้ไหมว่าที่นี่คือที่ไหน?”

เขาเห็นริมฝีปากขยับ เพียงนิดเดียว แต่ก็หยุดลง ก่อนจะเห็นศีรษะที่ห่อหุ้มด้วยผ้าก๊อชขยับน้อยๆ เขาแทบจะหัวเราะออกมา เมื่อเห็นปฏิกริยาตอบสนอง อย่างน้อยก็บอกให้รู้ว่าเธอเข้าใจ

“แล้วอยากรู้ไหม?”

ศีรษะเธอขยับขึ้นลงเพียงนิดเดียว มากพอให้รู้ว่าเธอต้องการ เขาไม่บีบคั้นมากกว่านั้น เมื่ออธิบาย

“ที่นี่เรียกว่าเมืองคาลิสเปล รัฐมอนเทนนา แต่คุณได้รับบาดเจ็บบนเทือกเขารอกกี พวกเราพาคุณลงมาที่นี่และรับการผ่าตัดจนทุกอย่างเรียบร้อยดี นอกจากแข่งขาที่หักแล้ว หัวแตกอีกนิดหน่อย ที่เหลือหมอบอกไม่มีอะไรน่าห่วง ผมเชื่อจริงๆ ว่าคุณเป็นผู้หญิงที่หัวแข็งมาก”

เธอหายใจเข้าลึก บอกให้รู้ว่าพอใจ พร้อมกับริมฝีปากที่ขยับเหยียดออก แต่เพียงนิดเดียวเท่านั้น แล้วเธอก็หันมองเพดาน เพื่อตัดเขาจากการสนทนา หากภยันต์ยังไม่อยากยุติ เขามีความรู้สึกถึงประตูหัวใจที่เปิดแง้มเหมือนท้าทายความสามารถว่าเขาจะทำให้เธอพูดได้สำเร็จหรือไม่ เขาจึงชวนคุย

“เมืองนี้เป็นเมืองเล็กๆ แต่ก็เป็นที่น่าอยู่ ผมมีบ้านอยู่ที่นี่ กับบ้านของพ่อแม่ที่ฟลอริดา ปีหนึ่งจึงจะไปที่นั่นเสียที”

เธอไม่หันมา แสดงว่าไม่สนใจ เขาลองใหม่

“ผมมีงานที่ไม่เหมือนคนอื่น...ถึงทำให้ต้องขับรถไปกลับแถวนั้นบ่อยๆ”

เธอค่อยๆ หันกลับมา คิ้วที่อยู่ใต้ผ้าพันแผลเพียงนิดเดียวเลิกขึ้น จนเขาคิดว่า คิ้วของเธอโค้งได้รูปงามตามธรรมชาติ สีของมันเข้มกว่าสีผมหนาเรียงเป็นระเบียบ

“งานของผม...อืม...ต้องเรียกว่าค่อนข้างท้าทายความสามารถของมนุษย์ชาติมาก” เขาหัวเราะเบาๆ “เหมือนคนวิ่งตามความฝัน หากความฝันก็อาจจะอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมหรอกจริงไหม อย่างในอดีต ใครจะคิดว่ามนุษย์

จะคิดค้นไฟฟ้า จะสร้างรถยนต์ เครื่องบิน มันคือความฝัน และเราก็วิ่งไล่ล่ามัน จนกลายเป็นของที่ดาษดื่นทั่วไป”

“คุณทำอะไร?”

หัวใจของภลันต์เต้นรัว ตกใจและดีใจในเวลาเดียวกัน ที่ได้ยินเสียง แสบๆ ดังลวดรีมฝีปากแห่งกรังออกมา

“ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ เอาไว้ผมจะเล่าให้ฟังทีหลัง ตอนนี้คุณรู้สึก เป็นยังไงบ้าง บอกผมหน่อยได้ไหม?”

“ฉันไม่สบาย” เธอแหม้มปากแน่น ทำหน้าคล้ายกับหงุดหงิดตัวเอง ที่พูดออกมา แต่เมื่อพูดแล้ว ก็ตอบอย่างไม่ใคร่เต็มใจนัก สายตาของเธอ มองไปที่แขนและขาที่มีผ้าพันแผลพันรอบ เป็นเชิงบ่นด้วยซ้ำว่า จะให้เธอ รู้สึกอย่างอื่นได้อย่างไร

ภลันต์หัวเราะเบาๆ เขาเริ่มมีความหวัง เหมือนเล่นเกม ทำทนายให้ เธอพูดออกมาให้ได้มากที่สุด ก็เหมือนกับเขาเอาชนะเธอได้

“คุณชื่ออะไร พอจะจำได้ไหมว่าคุณไปที่ทะเลสาบได้ยังไง” เขา เริ่มรูก คราวนี้เธอส่ายหน้าอีกครั้ง

“อ้าว คุณจำไม่ได้หรือว่าเป็นใครมาจากไหน”

เธอส่ายหน้าอีกหน ภลันต์แอบคิดว่าเธอจะเป็นพวกหลบหนีเข้าเมือง หรือเปล่านะ แต่ในป่าห่างจากพรมแดนหลายร้อยกิโลเมตรแบบนั้น แสบ ไม่มีโอกาสจะเป็นพวกลักลอบเข้าเมืองแน่ แถมประเทศเพื่อนบ้านก็เป็น ประเทศเจริญแล้ว ไม่จำเป็นต้องหลบซ่อน แค่อือพาสปอร์ตก็ข้ามมาทำงาน ได้โดยถูกต้องตามกฎหมาย

“ว้า...แะยจิง คุณจำไม่ได้สักนิดเลยรึว่าตัวเองชื่ออะไร”

เธอนิ่งไปนิด คล้ายกำลังคิดอย่างหนัก เพราะรีมฝีปากที่มีรอยข้ำ บางๆ ถูกกัด ก่อนจะส่ายหน้าอีกหน

“แล้วผมจะเรียกคุณว่ายังไงดี เอาจี้ ผมจะลองไล่ตัวอักษร ดูซิว่า ตัวอักษรไหนที่คุณรู้สึกคุ้นเคยบ้าง” เขาลองแห่ เมื่อเธอไม่มีท่าที่คัดค้าน

เขาก็เริ่มไล่ตั้งแต่อักษรภาษาอังกฤษตัวแรก และค่อยๆ ไล่ไปจนกระทั่งจบ
“เป็นไง คิดว่าตัวไหนรู้สึกคุ้นเคยที่สุดไหม?”

“เอ๋ม” เธอตอบ

“เอ๋ม แล้วเอ๋มอะไร แม็กก็ มาร์กาเรต มิเรนด้า หรือเอ๋มอะไร?”

“เอ๋ม” เธอตอบสั้นๆ เท่านั้น ภาสันต์จึงลอบถอนใจ อดฆ่าตัวเอง
ไม่ได้ว่ากำลังซักเธอราวกับจิตแพทย์ แต่ไม่ได้รับความร่วมมือจากเธอ
เลยแม้แต่น้อย และคิดว่าเขาคงจะเป็นจิตแพทย์ที่ไม่ดีแน่ๆ

“ชื่อเหมือนหัวหน้าสายลับเจมส์ บอนด์” เขาพิมพ์ เหมมองเขางงๆ
ราวกับไม่รู้จึกว่าเขาหมายถึงใคร

“คุณไม่เคยดูหนังสายลับเจมส์ บอนด์หรือ จำหัวหน้าของเขาไม่ได้
หรือไง ที่เพิ่งตายเมื่อภาคก่อน”

เธอยิ่งตุงหนักเข้าไปอีก เพราะมองเขาตาโตทีเดียว

“โอเค โอเค มิสเอ๋ม ถ้าฉันคิดว่าปล่อยให้คุณพักผ่อนจะดีกว่า
เพราะคุณคงจะออกไปไหนไม่ได้ในสภาพนี้ การพักผ่อนมากๆ คงจะดีกว่า
สำหรับคุณ”

เธอไม่สนใจเขาเท่าไรนัก เพราะทันทีที่เขาขยับออกจากวิวน้ำต่าง
เธอก็จ้องใบไม้ที่ปลิวไสวอีกหน และมองราวกับเขาไร้ตัวตนอยู่ใกล้ปลายเตียง

“เอาละ วันนี้ผมจะกลับก่อน ผมยังได้หยุดอีกหลายวัน แล้วผมจะ
กลับมาเยี่ยมใหม่ พักผ่อนมากๆ นะเอ๋ม แล้วเจอกัน”

เธอไม่หันกลับมาเมื่อเขาเปิดประตูออกไป ภาสันต์ไม่ได้คาดหวังอะไร
นักเมื่อเขาหันกลับไปมองเธออีกครั้ง ก่อนจะปล่อยประตูปิดลง และเดินไป
ที่เคาน์เตอร์พยาบาล

“เป็นไงบ้างคะ” พยาบาลสาวเงยหน้าขึ้นจากแฟ้ม แล้วรีบถามทันที

“เธอจำอะไรไม่ได้” เขาบอก

“เธอพูดกับคุณหรือคะ”

“ครับ แต่น้อยมาก นับคำได้”

“จริงเหอคะ” เธอตาโต

“ครับ ทำไมเหอครับ” เขาสงสัย

“ก็เพราะเธอไม่ยอมคุยกับใครเลยสิคะ พวกเราถึงคิดว่าเธออาจจะ เป็นใบ้”

“เธอไม่ได้เป็นใบ้แน่นอนครับ” เขายืนยัน “แต่เสียงแหบมาก เหมือน ไม่ได้กินน้ำมานาน”

“นั่นก็เป็นอีกอย่างหนึ่งที่พวกเราสังเกตกันคะ ปกติคนส่วนใหญ่ พอพื่่นก็จะเรียกหาน้ำกินทันที แต่เธอไม่ปรึปากพูดหรือเรียกหาน้ำเลย จะกินก็ต่อเมื่อยกอาหารไปวางตรงหน้า แขนข้างซ้ายเธอยังใช้งานได้ดี เธอกินดื่มเท่านั้น ไม่ขยับตัวอีกเลยจนกว่าอาหารมือต่อไปจะมา”

“แปลก” เขาเพิ่มพำ

“คะ แปลกมากๆ ไม่เข้าใจ ถ้าเธอพูดได้ ทำไมถึงไม่พูด แล้วเธอ บอกหรือเปล่านั้นคะเธอชื่ออะไร”

“ไม่บอกครับ ดูเหมือนจะจำอะไรไม่ได้เลย ผมถามชื่อ เธอก็พยายามคิด และสุดท้ายก็บอกว่า ชื่อเอ็ม คือ จริงๆ ผมลองไล่อักษรให้เลือกว่าจะครับ เธอเลือกตัวเอ็ม พูดสั้นๆ และไม่กึ่งคำ เหมือนเธอคงมีปัญหทางสมอง หรือไม่ก็อาจจะมึปัญหาทางจิต”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันจะรายงานเรื่องนี้ให้หมอที่ดูแลเธอรับทราบนะคะ เราจะได้รู้ว่าเธอพูดได้”

“ครับ พูดได้ แต่ไม่ยอมพูด เหมือนคงสับสนอยู่กระมังครับ”

“ก็คงงั้นคะ ฉันคิดว่าถ้าเธอยอมพูดกับคุณ ถ้าว่างคุณแวะมาเยี่ยม อีกลีคะ เธอจะได้พูดมากขึ้น”

“ผมจะพยายามครับ ผมอยู่ในเมืองอีกไม่กี่วันเท่านั้นก็ต้องไปทำงาน ต่างเมืองอีกสามอาทิตย์ ถ้าว่าง ผมจะแวะมาครับ”

“ดีคะ” พยาบาลสาวยิ้มอย่างใจดี เขาจึงขอตัวกลับ และตั้งใจว่า ก่อนจะกลับไปทำงานเขาจะแวะมาหาอีกครั้ง และคราวหน้า เขาจะพยายาม

ยิ่งกว่าเดิมเพื่อให้เธอพูดกับเขามากขึ้น

“มอลลี ไต้โปรด... ลืมตามองผม... ลืมตามองผมสิ” ภาสันต์ร้องเสียงดังก้องในห้องกระจกสีเหลี่ยมสว่างไสว คู่ตาเขาเป็นอย่างยิ่ง หญิงสาวในอ้อมกอดมีเลือดท่วมกาย เขาก้มลงมอง เห็นหน้าตาของเธอไหลริน

“ฉันเสียใจ... แพต... ฉัน... ขอโทษ” เสียงของเธอขาดหายเป็นห้วงๆ เมื่อลมหายใจของเธอแผ่วลงเรื่อยๆ

“ผมไม่ยอม คุณจะต้องอยู่กับผม เราจะต้องอยู่ด้วยกันไปตลอดชีวิต อย่างที่คุณเคยสัญญากับผมไว้ยังไม่ใช่”

เธอส่ายหน้าช้าๆ ลมหายใจแผ่วลงจนแทบไม่รู้สึกรู้สึ

“ฉัน... รักษา... สัญญาไม่ได้... ยกโทษให้ฉัน... ด้วย สุดที่รักของฉัน...”

“มอลลี... ไม่... มอลลี... อย่าทิ้งผมไป...”

พระเจ้า... หัวใจของภาสันต์บีบรัดจนแทบจะขาดใจตามหญิงในอ้อมกอด ภาสันต์ปล่อยเฮลิคอปเตอร์แล้วดึงเธอเข้ามากอดแน่นเมื่อรับรู้แล้วว่าวิญญาณของเธอหลุดลอยออกจากร่าง คงเหลือเพียงร่างอ่อนที่ค่อยๆ เย็นซีด...

หน้าตาของเธอไหลอาบแก้ม เมื่อดวงใจของเขาหลุดลอยจากร่าง ตามติดวิญญาณของเธอไป...

ภาสันต์สะดุ้งพรวด เขาลุกขึ้นนั่งกลางเตียงที่รู้ว่าการนอนเมื่อครั้งไม่ได้สงบสุขนัก เพราะมีเหตุที่ท่วมตัว จนผ้าปูที่นอนเปียกชื้นไปหมด เขายกมือขึ้นลูบใบหน้า ก็สัมผัสถึงความเปียกชื้นเช่นกัน และเขารู้ว่า มันคือน้ำตาที่เขามอบให้กับหญิงสาวผู้นั้นในความฝัน

“พระเจ้า...” เขาคราง ภาพที่เห็นมันช่างเหมือนเหตุการณ์จริง และเขารู้ว่าหัวใจของเขาแหลกสลายตามหญิงสาวผู้นั้นไป “เป็นไปได้อย่างไร...”

เขาลุกจากเตียง มองนาฬิกาบอกเวลาเกือบหกโมงเช้า คิดว่าคงจะกลับไปนอนไม่ได้อีกแน่ เมื่อหัวใจยังบีบรัดเจ็บแปลบแบบนี้ เขาเดินไปยัง

อ่างล้า่งหน้า หยิบแปร่งสีฟ้ันซ้ันมา ก้อนจะมองตัวอเองในกระจก เห็นดวงตา
แดงซ้าเหมือนผ่านการร้อ่งให้มา

มันเกิดอะไรซ้ันกับเขากันแน่...ผู้หญิงคนน้ันเป็นใคร และเกี่ยวซ้อง
กับเขาอย่างไร...

แต่ที่แน่ๆ เขารู้ซ้องของเธอแล้ว...ว่าเธอซ้อ มอลลี้...มิสเอ็ม...ของเขา

๓

ก่อนเดินทางกลับไปทำงานเพียงหนึ่งวัน ทางโรงพยาบาลก็ติดต่อภัสันต์มาอีกครั้ง เพราะคนเจ็บไม่เอ่ยปากพูดกับใครอีกเลย พอทราบจากพยาบาลสาว จึงตัดสินใจเชิญเขาไปคุยกับมิสเอ็ม เพื่อจะได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมจากเธออีก

ภัสันต์ขำ ไม่คิดว่าเขาจะช่วยอะไรได้ แต่เขาว่าง และลึกๆ แล้วก็อยากพบเธออีกอย่างประหลาดหลังจากฝันเมื่อคืนก่อนหน้า อยากรู้เหมือนกันว่า เวลาที่เขาเรียกเธอว่ามอลลีแล้วเธอจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

เขาไปพบกับจิตแพทย์และศัลยแพทย์ระบบประสาทที่ดูแลมิสเอ็มอยู่เพื่อขอทราบอาการโดยละเอียด ซึ่งก็ตรงกับที่เขาได้รับฟังจากพยาบาลมาแล้ว เพียงแต่ที่พิเศษก็คือ เขาเป็นคนเดียวที่เธอยอมพูดด้วย เขาจึงเป็นบุคคลเดียวที่เป็นความหวังของแพทย์ในการรักษาเธอต่อไป

อาการโดยรวมแล้ว เธอให้ความร่วมมือในการกายภาพบำบัดอย่างดีเยี่ยม ออกจะมากเกินกว่าที่เจ้าหน้าที่ต้องการด้วยซ้ำ ถือว่าเป็นพัฒนาการที่ดีของคนไข้ ส่วนเรื่องญาติพี่น้อง ก็ยังคงไม่มีใครมารับ หลายครอบครัว

ที่มีญาติสาววัยใกล้เคียงกันหายสาบสูญก็แะมาดู แล้วก็ต้องกลับไปด้วยความผิดหวัง

เธอก็กลายเป็นคนไข้ไม่มีญาติ และอยู่อย่างโดดเดี่ยวนับตั้งแต่วันที่ขึ้นมา

เขาได้รับมอบหมายจากแพทย์ที่รักษาทั้งสองแล้ว ก็เดินเข้าไปในห้องพัก มีสเอ็มยังนอนเหม่อมองไปนอกหน้าต่าง รวากับไม่เคยเห็นใบไม้สีเขียวที่พัดไหวตามแรงลมมาก่อนในชีวิต เป็นสิ่งที่เขาได้ยินจากแพทย์ทั้งสองเช่นกัน ว่าเธอคอยจ้องแต่ต้นไม้นอกหน้าต่าง และนอนนิ่งอยู่เช่นนั้นตลอดทั้งวันและคืนในยามที่เธอตื่น

อีกครั้งที่เธอไม่สนใจเขา เพราะปรายตามองเพียงนิดเดียว ก่อนจะหันไปมองใบไม้อีกหน เขาก็ขำ เหมือนกำลังดูวิดีโอที่หมุนย้อนกลับ เพียงแต่เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เท่านั้น เพราะเขาลากเก้าอี้ตัวเดิมมานั่งบังภาพที่เธอต้องการมอง เพื่อบังคับให้เธอหันมามองเขาแทน

“เฮ้ เป็นไงบ้างมีสเอ็ม ไม่เจอกันหลายวัน หมอบอกว่าอาการของคุณดีขึ้นมากแล้วนี่”

เธอเบือนหน้ามองเพดานแทน

“คุณคิดไว้หรือยังล่ะ ว่าถ้าออกจากโรงพยาบาลแล้วจะไปอยู่ที่ไหน” เขารอ นับหนึ่งถึงสามสิบ พอเธอไม่ตอบ เขาก็ถามต่อ “หรือว่าจะทำมาหากินอะไร แต่คุณไม่มีเอกสารอะไรติดตัวมาเลยแบบนี้ จะไปทำมาหากินอะไรได้ เขาจะคิดว่าเป็นพวกหลบหนีเข้าเมืองปะไร ยิ่งหน้าตาของคุณก็ออกจะเหมือนไปทางพวกเม็กซิโกอยู่”

สายตาของเธอมองเพดานหนึ่ง ไม่หลุกหลิก หรือมีท่าทีว่าจะขยับ รวากับกำลังเล่นจ้องตากับเพดาน ดูซิว่าใครจะเป็นฝ่ายหลบก่อน มองแบบนี้แล้ว เขาคิดว่าเพดานอาจจะแพ้ด้วยซ้ำ

“เอาละ ผมคิดว่าคุณคงไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับคุณหรอกนะ แต่บังเอิญว่าผมเป็นคนเดียวที่ยืนยันว่าคุณพูดได้ เขาก็เลยขอให้ผมกลับมา

คุยกับคุณอีกครึ่ง”

เขาถอนใจเบาๆ คิดว่า ขนาดจิตแพทย์ยังเอาไม่อยู่ แล้วเขาจะรับมือกับเธออย่างไรไหว

“ผมบอกตรงๆ นะมิสเอ็ม ว่าผมก็ไม่อยากวุ่นวายกับชีวิตของคุณนักรอก เพราะงานของผมเองก็มากมายจนแทบไม่มีเวลาเป็นของตัวเองอยู่แล้ว ขนาดเมียยังไม่มีเวลาจะหาเลย แต่ที่มานี่ เพราะผมคิดว่า เราสองคนคงจะมีอะไรบางอย่างที่สื่อถึงกันได้”

ใบหน้าซีดเซียวค่อยๆ หันมองเขาช้าๆ ดวงตาสีทองเต็มไปด้วยคำถามอีกครั้ง

“คุณเคยฝันถึงผมบ้างไหม มอลลี่” เขาหลุดปากถามออกไป ริมฝีปากแห้งผากที่แนบชิดติดกันปรือออกทันที ดวงตาเบิกกว้างตกตะลึง

“คุณชื่อมอลลี่จริงๆ ด้วย” เขาบอกเรียบๆ “ในฝัน ผมเรียกคุณแบบนี้”

“เอ็ม” เธอบอกเสียงหนักแน่น ไม่อนุญาตให้เขาเรียกเธออย่างนั้น

“โอเค มิสเอ็ม ผมบอกแล้วว่าผมไม่อยากจะวุ่นวายกับชีวิตของคุณนักรอกนะ แต่คุณลองฟังความฝันที่ผมจะเล่า แล้วตอบผมที่ว่าผมไม่ได้บ้า”

เธอนิ่ง ดูตั้งใจฟังอย่างดี

“ผมฝันว่าผมอยู่ในที่ทำงานของผม ผมกอดคุณไว้แล้วร้องไห้ ร้องเรียกชื่อคุณ แล้วคุณก็ตายในอ้อมกอดของผม”

ริมฝีปากแห้งกรังขยับเหี่ยยดออก เสียงคล้ายหัวเราะหยันดังลอดออกมา

“เป็นไปไม่ได้”

“นั่นนะสิ มันเป็นไปได้แน่ๆ ผมก็ไม่คิดว่าคุณจะมาตายในอ้อมกอดผมได้ยังไง ปกติผมก็ไม่ใช้พวกเพื่อน อ่านนิยายจนบ้าคลั่ง เกิดภาพหลอนนักรอกนะ ไม่อย่างนั้นผมคงจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่ได้ สมองข้างขวาของผมมันหยุดทำงานไปแล้วตั้งแต่อายุสองขวบ” เขาบอกช้าๆ “แม่แต่

วาดรูป ผมยังทำไม่ได้เลย วาดแมว ครุฑอนุบาลและคนรอบตัวเห็นเป็นหมาทุกที”

แวตาสีทองเต็นระริก แต่ไม่มีเสียงหัวเราะดังให้ได้ยิน หากภลันต์ก็เริ่มรู้สึกว่าเขากำลังก้าวเข้าไปสู่เส้นชัยที่ละน้อย จนรู้สึกอีกเทิม

“เอาแบบนี้ดีไหมมอลลี” เขาขยับเข้าไปชิดติดเตียง “ผมคิดว่าคุณคงมีเหตุผลที่จะไม่พูด และอาจจะวางแผนเอาไว้แล้วว่าจะทำอะไรต่อไปดี หลังจากออกโรงพยาบาล แต่เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์อาจจะช่วยให้คุณได้ไม่ว่าจะตามหาครอบครัวคุณจนพบ หรือหางาน ทำบ้านพักให้คุณจนกว่าคุณจะมีพร้อมที่จะดูแลตัวเอง แต่คุณจะต้องให้ความร่วมมือกับพวกเขาเพื่อตัวของคุณเองทั้งนั้น”

เธอทำหน้าที่เมื่อหน้าย ก่อนจะหันมองเพดานอีกหน ท่าทางคงจะได้ยินคำพูดเกลี้ยกล่อมแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว เขาก็รู้ว่ากอดผิตปุ้ม เธอกำลังจะปิดสวิทช์ตัวเองไปต่อหน้าต่อตา ซึ่งเขาจะยอมให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้ จึงรีบบอก

“เอ็ง! ใหม่มอลลี”

“เอ็ม” เธอย้ำอีกหน ภลันต์หงุดหงิด “ไม่รู้ว่าจะหวังชื่ออะไรนักหนา

“โอเค เอ็มก็เอ็ม ผมกำลังจะเสนอว่า ถ้าคุณให้ความร่วมมือกับหมอ ผมจะขออนุญาตพวกเขาให้คุณไปพักอยู่ที่บ้านของผมในเมือง จนกว่าคุณจะมาตามหาญาติเจอ” เขาเสนออย่างใจป้ำเต็มที่เพราะมาคิดแล้ว บ้านของเขาก็ไม่มีคนดูแล ทั้งบ้านขนาดสามห้องนอนก็ไม่เคยมีคนมาใช้นอกจากเขา หรือนานๆ พ่อกับแม่จะแวะมาเยี่ยมบ้างเท่านั้น ส่วนใหญ่ เขาจะเป็นฝ่ายบินไปหาพวกท่านเอง ดังนั้น เขาจึงไม่มีสมบัติพัสดุสถานอะไรน่าห่วง

ดูท่าทางเธอสนใจ เพราะหันมาสบตาเขาทันที

“คุณจะได้ไม่ต้องไปอยู่สถานสงเคราะห์ที่ยังไงล่ะ” เขาบอก “มีบ้านอยู่มีอาหารให้กินสามมื้อ เป็นอิสระ จนกว่าพร้อมจะเริ่มต้นชีวิตใหม่”

“คุณมั่นใจหรือ”

“ผมก็ไม่มั่นใจหรอกนะ แต่บ้านของผม มีแต่ทีวีและตู้เย็น อาจไม่เหมือนบ้านลักเท่าไร เพราะผมมาพักแค่เดือนละเก้าวันเท่านั้น ที่เหลือคุณก็อยู่ตามลำพังโดยไม่ต้องมีใครมารบกวนอารมณ์ได้ตามสบาย ทั้งหมดนี้แตกต่างความร่วมมือในการรักษาคุณ หลังกายภาพบำบัดจนหมอมั่นใจว่าคุณเดินได้ ดูแลตัวเองได้ดีแล้ว ผมจะมารับคุณกลับบ้าน”

ริมฝีปากของเธอขยับเช่นเดียวกับดวงตา ที่ดูเหมือนกำลังคิดอย่างหนัก

“คุณไม่มีอะไรต้องเสีย ดีเสียอีกที่ไม่ต้องอยู่ในการดูแล หรือควบคุมของใคร”

“ฉันทำอะไรไม่ได้เลย” เธอตอบ “ฉันตอบหมอมไม่ได้ แล้วเขาจะปล่อยฉันไปไหม”

นั่นเป็นคำพูดที่ยาวที่สุดเท่าที่เขาเคยได้ยินเธอพูดมา แต่เมื่อเธอเริ่มสนใจข้อเสนอของเขา เขาก็รีบฉวยโอกาสเอาไว้

“หมอเข้าใจเรื่องอาการทางสมองคุณดี แต่ถ้าคุณยังไม่พูด เขาก็รักษาไม่ถูก ถ้าคุณจำไม่ได้ ก็บอกเขาว่าจำไม่ได้ เขาไม่บังคับคุณหรอก”

เธอหนึ่ง...คล้ายกับยอมรับข้อเสนอของเขาเงิบๆ และเขาเริ่มรู้สึกว่่าสำเนียงของเธอฟังออกหนักๆ ห้วนๆ พิกัด นี้ก็ไม่ออกว่ามาจากแถบไหนของอเมริกา แม้ว่าภาษาอังกฤษของเธอจะชัดเจนและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก็ตามที

“ฉันไม่รบกวนคุณนานหรอก” เธอหันมาบอก “ถ้าแข็งแรงเมื่อไหร่จะไปทันที”

เขายักไหล่

“ไม่ต้องห่วงหรอก ขอให้คุณยอมให้ความร่วมมือกับหมอ แล้วรักษาตัวให้หายดีก่อนเถิด ถ้าพร้อมแล้ว จะไปค่อยว่ากัน”

“ฉันจะทำงาน หาเงินมาจ่ายค่าเช่าบ้าน” เธอบอก

“แล้วค่อยว่ากัน” เขาย้ำ แล้วลุกขึ้นยืนเมื่อออกไปจับมือซ้ายของเธอ

“พรุ่งนี้ผมต้องไปทำงานแล้ว กว่าจะกลับมาอีกสามอาทิตย์ ถึงตอนนั้นผมก็หวังว่าคุณจะถอดเผือกออกเรียบร้อยแล้ว”

เธอพยักหน้ารับ และค่อยๆ ดึงมือที่ถูกจับออก เห็นชัดว่าไม่ค่อยสะดวกใจกับการแตะเนื้อต้องตัวสักเท่าไร

“ผมมีเรื่องหนึ่งที่ต้องสงสัย คุณตอบผมหน่อยได้ไหม”

เธอเลิกคิ้วนิดๆ เขาจึงถามต่อ

“คุณถูกผู้ชายทำร้ายมาหรือเปล่า ถึงได้อยู่ในสภาพนั้น”

เธอหนึ่งไปนิด หลายวินาที ก่อนจะส่ายหน้า

“ฉันจำไม่ได้ค่ะ”

“แม้กระทั่งว่าคุณไปอยู่ที่นั่นได้ยังไงด้วยรี”

เธอส่ายหน้าซ้ำๆ แต่ไม่พูดอะไรออกมาอีก ภาสันต์จึงต้องยอมแพ้แล้วยื่นมือออกไป

“เอาเป็นว่า เราสองคนได้ทำความตกลงกันแล้ว ห้ามผิดสัญญาอย่างเด็ดขาด ดีล?”

เธอมองมือเขาอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะยื่นมือซ้ายออกมาจับ

“ฉันไม่เคยผิดสัญญา”

“ผมก็เหมือนกัน เอาละ รักษาตัวให้ดี อีกสามอาทิตย์ผมจะกลับมาจับตัวคุณออกจากโรงพยาบาล”

“ตามนั้น” เธอบีบมือเขาแน่น ภาสันต์รู้สึกว่ามันแข็งแกร่งจนน่าแปลกใจ มือของเธอไม่เหมือนมือนุ่มน้มของผู้หญิงทั่วไป แต่มีจุดแข็งๆ หยิบกร้านบนมือเล็ก เหมือนคนทำงานหนักมาตลอดชีวิต

เธอปล่อยมือ เขาจึงเก็บความสงสัยนั้นเอาไว้ในใจ ก่อนจะล้าลาแล้วเดินออกประตูไป จากนั้น จึงเข้าไปรายงานต่อนายแพทย์ที่รักษา ทั้งสองลงความเห็น ว่าหากไม่มีญาติมารับตัว และถ้าเธอยังจำความอะไรไม่ได้ คงต้องขออนุญาตทางเจ้าหน้าที่ตำรวจมอบอำนาจให้ภาสันต์เป็นผู้ดูแล จนกว่าเธอจะจำความได้ หากขั้นตอนทางกฎหมาย เขาก็จะต้องไปคุยกับ

ทางตำราตัวเอง

เขาคิดว่า หลักฐานทางด้านหน้าที่การงานคงไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับเขา และเขาก็ไม่เคยมีประวัติเสีย คงต้องทำเรื่องขอต่อศาลเพื่อดูแลเธอจนกว่า ความทรงจำของเธอจะกลับคืน แล้วเธอก็จะมีอิสระที่จะเลือกเส้นทางชีวิต ด้วยตัวเอง

คิดๆ ไป ก็ถือเป็นเรื่องยุ่งยากสำหรับชีวิตโสดที่ไม่เคยต้องรับผิดชอบอะไร แต่เขابอกตัวเองไม่ได้ว่าเพราะเหตุใดถึงต้องการดูแลเธอ คงเป็นเพราะ ความฝันบ้าบอนั่นหรือเปล่าเขาก็ไม่แน่ใจ แต่เขารู้ว่า เขากำลังรอคอยคำตอบ บางอย่าง โดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นคำตอบจากใคร จะจากมิสเอ็ม หรือ จากตัวเอง เขาก็ตอบไม่ได้ รู้เพียงแต่ว่า เขาไม่สามารถปล่อยเธอเดินจากไป โดยไม่ทำอะไรอย่างเด็ดขาด

ภลันต์จำต้องกลับไปทำงานในตอนเช้ามิดของวันจันทร์ ก่อนสะดุ้งตื่นตอนเช้า เขาฝันถึงมิสเอ็มอีกหน คราวนี้ ไม่ได้เจ็บปวดเหมือนอย่าง ครั้งก่อนแล้ว แต่เป็นความอบอุ่นรัตรึงใจเมื่อมีเธออยู่ในอ้อมกอด ไม่ว่าจะอยู่ตรงส่วนไหนของบ้านก็มีเงาของเธอเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเดินไปทางไหน มือของเธอก็ประสานกับมือของเขา โลกของเขากลายเป็นสีชมพู และเขาก็เห็นรอยยิ้มของเธอตลอดเวลา

เขาตื่นขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มบนเรียวปาก ขำที่ตัวเองคิดไปเป็นตุเป็นตะไปได้ รู้สึกว่าพักนี้จิตใจไม่ค่อยปกติสุข คงกังวลเรื่องที่รับปากเธอไว้ พอกลับมาถึงบ้าน ก็เป็นกังวลที่ตนปากไวใจเร็วไปหน่อย เพราะการจะรับผิดชอบดูแลใครสักคนไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ยิ่งถ้าเธอเป็นพวกมิจฉาชีพ เขามิช่วยไปหรือกรี แต่ก็เอาเถอะ ทางตำราคงพยายามสืบหาเบื้องหน้าเบื้องหลังของเธอเต็มที่ และบ้านของเขาก็ไม่มีสมบัติพัสดานอะไรให้นำหวง เงินทองของมีค่า ก็เก็บไว้ในตู้เซฟธนาคารหมดสิ้น ถึงเธอจะยกข้าวของไปขาย ก็คงไม่ได้ที่ตังค์ ถึงตอนนั้นเขาก็คงไม่คิดจะเอาความอะไร คงต้องโทษตัวเอง

ที่ไวใจคนผิด หากก่อนจะถึงตอนนั้น เขาต้องจัดการทำเรื่องรับเธอมาดูแลเสียก่อน

ดังนั้นหลังจากเดินทางไปถึงที่ทำงานแล้ว เขาก็โทร. ติดต่อบีเตอร์ เพื่อนที่เป็นนายความ ให้ช่วยดำเนินการให้แล้วเสร็จ เมื่อเธอหายดี พอจะเดินเองได้ เขาก็จะรับเธอกลับมาอยู่ที่บ้าน

จะเป็นเพราะทางตำรวจไม่พบประวัติอาชญากรรมของเธอ หรือเพราะไม่มีใครมาแสดงตัวเป็นญาติและทางสังคมสงเคราะห์ก็ไม่อยากรับศาลจึงอนุญาตให้เขาเป็นผู้ดูแลเธอชั่วคราวได้ จนกว่าเธอพร้อมที่จะย้ายไปอยู่ที่อื่น เขาไม่รู้ว่านายความของเขาใช้วิธีอะไร จึงสามารถดำเนินเรื่องได้รวดเร็วและง่ายดาย เพราะยังไม่ทันครบสามอาทิตย์ดี เขาก็ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนว่า ทางโรงพยาบาลอนุญาตให้มิสเอ็มออกจากโรงพยาบาลได้แล้ว แต่เนื่องจากเขายังไม่กลับจากทำงาน เธอจึงต้องอยู่ที่นั่นต่ออีกสามวัน จนกระทั่งเขากลับเข้าเมืองอีกหน

วันศุกร์ของสามอาทิตย์ถัดมา ภลันต์เดินทางกลับไปโรงพยาบาลอย่างมีนง จนนึกว่าผ่านไป และต้องขอบคุณบีเตอร์ที่ช่วยจัดการธุระให้เสร็จเรียบร้อย พอเขาไปถึง ก็เซ็นเอกสารหลายแห่ง กว่าจะเสร็จใช้เวลาไปเกือบสิบนาที แล้วบีเตอร์จึงพาไปยังห้องพักฟื้น ที่ต่างจากที่เขามาสองครั้งแรก คงเพราะเธอหายแล้ว จึงถูกย้ายมาแผนกอื่น พอเปิดประตูเข้าไป เขาก็ต้องยืนตกตะลึงอยู่ตรงนั้นอยู่หลายอึดใจ เมื่อเห็นร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างหน้าต่างค่อยๆ หมุนกลับมา

ผมของมิสเอ็มยาวกว่าเดิมอีกนิด แต่มาลองคิดอีกหน คราวก่อนศิระชะเธอถูกพันด้วยผ้าพันแผลจนแทบมิด เขาก็เดาว่าคงจะสิ้นกุด เพราะหมอต้อต้งเย็บแผลหลายแห่ง แต่พอเห็นจริงๆ เขากลับชื่นชมผมสั้น เป็นลอนหยักศกสวยรับใบหน้ารูปไข่ หากคางมีรอยนูนเล็กๆ ได้ริมฝีปากล่างที่อวบอิมดวงตาคู่เดิมยังคงเป็นเอกลักษณ์ โดดเด่นที่สุดบนใบหน้า ถ้ามองข้ามความเย็นชาของมันไป เขาก็จะเห็นว่า เธอเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างสวย สูงสง่า

เหมือนนางแบบบนเวทีระดับโลก แต่ก็มีใบหน้าแข็งกระด้างเย็นชาเหมือนกัน
 “ตกตะลึงเลยสิ ไอ้เกอล” ปีเตอร์กระหึ่มเอวเขาเบาๆ ภาลันต์ถึงได้รู้สึกตัว
 ต้องกระแอมหลายครั้งกว่าจะค้นหาเสียงของตัวเองเจอ

“ผมมารับตามสัญญา”

เธอพยักหน้าบ่อยๆ ทำให้เขารู้สึกประหนึ่งลูกจ้างรอรับคำสั่งของ
 เจ้านาย ทั้งที่เธอแทบไม่ได้ทำอะไรด้วยซ้ำ เขาก็ตกเป็นเบี้ยล่างของเธอแล้ว
 ...เขาไม่เข้าใจ นี่มันอะไรกัน

“พร้อมจะกลับบ้านแล้วใช่ไหมครับเอ็ม”

“ค่ะ” เธอตอบเบาๆ ปีเตอร์เดินไปหยิบกระเป๋าเดินทางใบเล็กกว้าง
 ไม่เกินคืบที่ข้างโซฟา แล้วบอก

“ฉันซื้อเสื้อผ้าให้เธอแค่สองชุด ของใช้ส่วนตัวเธอมีแค่นี้” ทนายความ
 หนุ่มบอก

“ไม่เป็นไร ที่เหลือฉันจัดการให้เอง” เขาตอบเพื่อน ก่อนจะมองเธอ
 ที่เดินเขยงกนิดๆ ซ้ำๆ ตรงมาหา โดยใช้ไม้ค้ำยันช่วยพยุง เขาจึงสงสัย “หมอบอก
 ว่าคุณหายดีแล้วจริงๆ หรือ”

“หายดีแน่นอน” คนตอบกลับเป็นเพื่อนของเขาแทน แถมยังอธิบาย
 เพิ่มเติม “หมอบอกว่าเธอกระดูกเหล็ก แผลหายเร็วมาก และกระดูก
 ก็ประสานกันเร็ว คงเป็นเพราะวัย ร่างกายเธอก็แข็งแรง จึงหายเร็ว”

เขาพยักหน้าเข้าใจ ปีเตอร์จึงอธิบายต่อ

“แต่เธอยังลงน้ำหนักมากไม่ได้ หมอบอกห้ามหักโหม และเธอจะต้อง
 มากายภาพตามกำหนดต่อเนื่องจนกว่าจะหายดี จากนั้นเธอก็จะเริ่มทำงาน
 ชุดใช้หนี้ เพราะเธอขอเป็นผู้ป่วยอนาถา ทำงานชุดใช้ค่ารักษาพยาบาล”

อีกครั้งที่เขาพยักหน้ารับ

“ถ้านั้นเรากลับกันก่อนดีกว่า คุณคงจะหิวแล้ว”

“ไม่หิวค่ะ” เธอตอบ

“ไม่หิวได้ยังไง นี่รอแกลกลับมามาตั้งนาน” ปีเตอร์แสดงความห่วงใย

เกินหน้าที่ นี่หากว่าเพื่อนไม่ได้มีลูกมีเมียแล้ว เขาคิดว่า ปีเตอร์คงไม่ไร้รอที่จะวาดลวดลายจีบเธอ

“ฉันแวะซื้ออะไรกลับไปกินก็ได้ หรือจะโทร. สั่งพิซซ่า”

“ฉันกินได้ทุกอย่างค่ะ” เธอตอบ “คุณเลือกได้เลย”

เขารู้สึกชื่นใจขึ้นหน่อย ที่ดูเหมือนเธอจะไม่ใช้คนเลือกมากนัก และยังไต่ยินเธอพูดมากขึ้น ก็ค่อยโล่งใจ ไม่ต้องติดสินบนอะไรกันอีก

“ฉันผมจะสั่งพิซซ่าก็แล้วกัน” เขาสรุป ก่อนจะเข้าไปช่วยประคองหากเธอค่อยๆ ขยับตัวออกห่าง

“ฉันจะลองเดินเองค่ะ ไม่ต้องห่วง”

เขาจึงได้แต่พยักหน้า แล้วเดินเคียงข้างเธอไป พอผ่านหน้าเคาน์เตอร์พยาบาล ทุกคนก็โบกมือลาล่า เพราะเธอเป็นคนไข้ไม่เรื่องมาก ปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด และไม่เคยเรียกร้องอะไร พยาบาลจึงค่อนข้างชอบเธอกันทุกคน

ภลันต์ซั้บรถวนจากที่จอด มารอรับเธอตรงหน้าโรงพยาบาล พอรถมาจอดเทียบตรงหน้า เธอก็ยืนเหมียงๆ มองๆ จนเขาสงสัย ไม่คิดว่าแค่นี้เค้ามันจะทำให้เปิดประตูไม่ได้ จึงลดกระຈกลง

“ขึ้นมาเลยสิคุณ เปิดประตูได้ไหม” เขาถาม ร้อนถึงปีเตอร์ที่เพิ่งตามมาถึง ต้องยื่นมือมาช่วยเปิดประตูให้ หญิงสาวทำหน้าที่ล้ายอายๆ แต่ก็ก้าวขึ้นนั่งบนเบาะ แต่ไม่ยอมขยับอะไรเลย “รัดเข็มขัดด้วยสิ” เขาเตือน เมื่อเห็นเธอนั่งเฉยเฉย ปีเตอร์ก็ทำท่าจะบริการอีก แต่คราวนี้หญิงสาวเหลียวมองตามมือของปีเตอร์ รับเข็มขัดนั้นมาเอง ก่อนจะมองหาช่องเสียบ แล้วเขาก็เห็นเธอเป่าปากเบาๆ ปีเตอร์จึงบอก

“เอาละ เรียบร้อยแล้ว ฉันจะกลับบ้านก่อนละ ถ้าแก่ต้องการฉันก็เรียกได้ตลอดเวลา”

“ขอบใจมากเพื่อน แล้วฉันจะเชิญแกไปกินข้าวเย็นที่บ้าน ลักวันศุกร์เป็นไง จะได้ดื่มกันเต็มที่”

“ได้เลย แล้วคุยกันอีกที” ปีเตอร์ตอบ และหันไปทางหญิงสาว
“อย่าลืมทานยาตามหมอสั่ง ยาที่ผมรับมาเมื่อก็อยู่ในถุงแล้ว”

“ขอบคุณค่ะ” เธอก็มืดศีรษะน้อยๆ และยิ้มบางๆ ให้เพื่อนของเขา
ที่โบกมือลาลา พร้อมกับถอยห่าง ภาสันต์จึงเหยียบคันเร่ง เคลื่อนรถออกไป
จากโรงพยาบาลอันเป็นสถานพักพิงชั่วคราวของเธามาครบสี่อาทิตย์
พอดีบพอดดี พอเล่นผ่านเมือง เธอก็มองรอบข้างด้วยความสนใจ และดูชื่อ
ถนนทุกสายที่เธอแล่นผ่านเงิบๆ เขาจึงเปิดวิทยุฟังเพื่อลดบรรยากาศ
ตึงเครียดภายในรถลง ระหว่างนั้นเขาก็โทรศัพท์สั่งพิซซ่าให้ไปส่งที่บ้าน
พอไปถึง ก็จะได้ไม่ต้องรอนาน

“เมืองนี้เป็นเมืองเล็กๆ มีประชากรน่าจะราวๆ สองหมื่นคน ส่วนใหญ่
เน้นการท่องเที่ยว เพราะช่วงฤดูร้อนจะมีนักท่องเที่ยวมาตั้งแคมป์ มาเที่ยว
อุทยานแห่งชาติเกลเชียร์เยอะมาก”

เธอไม่ตอบ สายตายังจดจ้องนอกหน้าต่างอย่างจดจ่อ

“มีตรงไหนคุ้นตาบ้างหรือเปล่า หรือว่าเคยเห็นมาก่อนไหม”

เธอสิ้นศีรษะทันที ผมสั้นเป็นลอนสะบัดกระจาย ดูแล้วเหมือน
เด็กไร้เดียงสากำลังเรียนรู้โลกใหม่ แต่จากสิ่งที่เธอมองเห็น คิดว่าเธอไม่น่าจะ
อายุน้อยจนไม่รู้เรื่องอะไร

“เอละมิสเอ็ม ผมรู้ว่าคุณชื่อมอลลี่ คุณจำชื่อของคุณได้แต่คุณ
ไม่ให้ผมเรียกก็ไม่เป็นไร แล้วนอกจากชื่อ คุณจำอะไรได้อีกไหม อย่างน้อย
เมื่อเราจะอยู่ร่วมบ้านกันไปสักพัก คุณน่าจะเปิดใจให้กับผมบ้าง”

เธอหันกลับมาสบตาเขาในความสลัวของยามค่ำคืน ที่แสงแดดอ้อยอิ่ง
ลาลับโลกไปในยามสองทุ่มกว่าๆ เมื่อฤดูร้อนกำลังจะผ่านพ้น

“คุณอยากรู้เรื่องอะไรหรือ”

“ก็ทั่วไป เช่นชื่อ อายุ วันเดือนปีเกิด หรืออะไรก็ได้ที่คุณจำได้” เขา
ยกไหล่ ไม่ได้คาดหวังอะไรนัก เพราะจิตแพทย์เคยบอกเขาว่า สมอของเธ
อาจได้รับความกระทบกระเทือน เมื่อฟื้นตัว ความทรงจำก็อาจเลือนหรือ

สูญหาย หรืออาจจะเป็นไปได้อีกเช่นกันว่าสมองกระทบกระเทือน แต่ความจำยังคงอยู่ หากเจ้าตัวเคยประสบภาวะกระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง จนไม่อยากเอ่ยถึงอดีตอีก ซึ่งจิตแพทย์ก็ต้องพยายามรักษากันไป และปล่อยให้เธอเป็นฝ่ายพูดเองเมื่อพร้อม เขาเองก็ยึดปฏิบัติตามที่

“ฉันไม่อยากให้ใครเรียกมอลลี่ ฉันไม่ชอบ” เธอกระซิบ

“คุณจำได้ไหมว่าเพราะอะไร”

“จำไม่ได้ค่ะ รู้แต่ว่าไม่ชอบ และชื่อของฉันขึ้นต้นด้วยตัวเอ็ม”

“ก็โอเค” เขายกไหล่ “แล้วจำอะไรได้อีกไหม เช่นวันเดือนปีเกิด”

“จำไม่ได้ค่ะ แต่ฉันคิดว่าฉันอายุผ่านยี่สิบมาหลายปีแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ”

นั่นเป็นเหตุผลที่เธอไม่ถูกส่งตัวไปอยู่สถานสงเคราะห์ เพราะถือว่าเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เมื่อเธอเต็มใจและยินดีที่จะมาอยู่กับเขา ศาลก็อนุญาต

“ไม่เป็นไร คุณยังมีเวลาให้ฉันอีกนาน อย่างน้อย ตอนนั้นก็ช่วยผมดูแลบ้านไปพลางๆ ก่อน พอพร้อมแล้ว จะไปก็ค่อยไป” เขาบอก ไม่กลัวว่าเธอจะฉวยโอกาส ด้วยในสัญญาที่เซ็นร่วมกัน มีการป้องกันอย่างรัดกุม หากเขาไม่พอใจเมื่อใด ก็สามารถส่งเธอกลับไปยังสถานสงเคราะห์หญิงได้ทันที

“ค่ะ” เธอตอบ และมองบ้านหลังกะทัดรัดสีขาวสไตล์คันทรี่ ซึ่งมีระเบียงอยู่หน้าบ้าน มีเก้าอี้ยกตั้งอยู่ใกล้ๆ ประตูทางเข้า มีชิงช้าแขวนอยู่กับต้นไม้ใหญ่ด้านข้างของตัวบ้าน ในวันที่แสงแดดสดใส มันก็ให้ร่มเงา... เธออ้าปากค้าง...

“มีอะไรเหรอ” ภลันต์แปลกใจ “ทำไมทำหน้าแบบนั้น”

“ฉันเคยเห็น...ฉันจำได้ว่าฉันเคยเห็นบ้านหลังนี้มาก่อนค่ะ”

๔

“จันรี เห็นเมื่อไหร่ หรือเคยอยู่ที่บ้านหลังนี้มาก่อน หรือคุณเกี่ยวข้องกับเจ้าของบ้านคนเก่าหรือเปล่า?”

“จันจำไม่ได้ค่ะ” มอรรริแกนตอบ แต่รู้ว่าเคยเห็นภาพบ้านสีขาวยรมรีน มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา มีชิงช้าที่มีคนไกวให้เธอ เสียงหัวเราะสดใสยังดั่งสะท้อนอยู่ในหู รู้แต่ว่ามันคือสิ่งที่เธอฝันมาตลอดตั้งแต่เด็ก และจิตแพทย์ในที่มที่ดูแลอยู่บอกว่ามันคือภาพฝังใจในวัยเด็ก มันคือความสงบสุขยามที่เธอท้อแท้เหน็ดเหนื่อย พอคิดถึงภาพที่ตนเองนั่งเล่นอยู่ตรงเก้าอี้โยก ถูกกอด ได้รับความรักจากที่บ้านหลังนี้ เธอก็จะมีพลังทางจิตใจเพิ่มขึ้นมาอีกหลายเท่า

“ไม่เป็นไร เอาไว้ค่อยๆ คิด” เขาสรุป ก่อนจะเปิดประตูลงไปหยิบกระเป๋าใบเล็กของเธอ แล้วเดินอ้อมไปช่วยเปิดประตูรอยคอย เธอหยิบไม้พุงกายนลงจากรถ แล้วค่อยๆ เดินขึ้นบันไดด้านหน้าที่มีลิ้นขึ้นไปอย่างช้าๆ เขาปิดประตูตามหลัง และหยิบกระเป๋าเสื้อผ้าของตนตามขึ้นไป ก่อนจะเปิดล็อก ให้เธอเดินนำหน้า

มอริริแกนจำได้แม่นยำว่า แก้อั้วรับแขกสีน้ำตาลเข้มวางอยู่ด้านซ้ายมือ ห้องครัวอยู่ลึกเข้าไปด้านขวา มีตู้เย็นสเตนเลสรุ่นโบราณที่เธอเคยเห็นในพิพิธภัณฑ์ตั้งอยู่ในช่องตู้สีขาว อันมีถ้วยจาน แก้วน้ำ และเครื่องปรุงอาหารวางอยู่ เธอรู้ว่ามันมีเพียงไม่กี่ชิ้น...

มอริริแกนยิ้ม...เหมือนเธอได้กลับมาบ้าน...บ้านที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน

“ห้องของคุณอยู่ทางนี้” เขาพาเธอเดินเลียวซ้ายไปยังช่องเล็กๆ ซึ่งเป็นทางเดินไปสู่ห้องนอนใหญ่ด้านในสุด ตรงนั้นควรจะเป็นห้องนอนของเธอ แต่ถ้าเธอออกไปอย่างที่คุณคิด เจ้าของบ้านก็ต้องแปลกใจอีก จึงเสียบเสียบเมื่อเขาเปิดประตูห้องนอนเล็กทางขวาข้างห้องนอนใหญ่ ซึ่งมีเตียงและเครื่องเรือนสไตล์วินเทจสีขาวหม่นๆ รวมไปถึงผ้าผืนลูกไม้ตรงหน้าต่าง ดูหวานเกินไปสำหรับเธอ

“ห้องน้ำอยู่ตรงข้าม ผมมีแม่บ้านมาคอยดูแลบ้านให้ทุกอาทิตย์ ห้องนี้ไม่เคยใช้งานเลย เมื่อก่อนหน้าจะเคยเป็นห้องนอนของลูกสาวเจ้าของบ้าน เครื่องเรือนออกจะผู้หญิงแบบวัยรุ่นไปหน่อย คุณคงไม่รังเกียจ”

เธอสิ้นศรัทธา หัวใจกำลังอบอ้อนอย่างที่สุด ต่อให้ห้องนอนบนพื้นตรงห้องรับแขกของบ้านหลังนี้ เธอก็ไม่รังเกียจเลย

“ห้องของผมอยู่ติดกันนี่เอง ด้านในมีห้องน้ำส่วนตัว คุณใช้ห้องน้ำข้างนอกได้ตามสบาย”

เธอพิมพ์ขอบคุณเบาๆ เมื่อเขาวางกระเป๋าใบเล็กในตู้เสื้อผ้าที่มีชั้นวางไว้เป็นช่องๆ อย่างมีระเบียบ

“เอาไว้ถ้าคุณพอจะเดินไหว ผมจะพาคุณไปซื้อเสื้อผ้านะ”

“ค่ะ” เธอบอกยิ้มๆ และเงยหน้าขึ้นมองเข้าไปในดวงตาของภสันต์ที่สูงกว่าเธอไปไม่กี่นิ้ว...มีผู้ชายไม่มากนักที่เธอจะต้องเงยหน้าขึ้นมอง อิริคคนหนึ่งละ ที่มีความสูงถึงหกฟุตครึ่ง ส่วนภสันต์ เธอเดาว่าคงจะสูงกว่าหกฟุตไปอีกสองหรือสามนิ้วเมื่อเอาตัวเองเป็นมาตรฐาน เพราะเธอจัดว่า

เป็นผู้หญิงที่สูงมากคนหนึ่ง

เธอมองเข้าไปในดวงตาที่อบอุ่นของเขา และเป็นสิ่งเดียวที่เธอ ตัดสินใจยอมรับเงื่อนไขเมื่อสามอาทิตย์ก่อน ว่าผู้ชายคนนั้นไม่หลอกหลวง เธอใช้เพียงสัญชาตญาณเท่านั้นเป็นเครื่องชี้นำอนาคตของตัวเองในโลกอดีต และพอเห็นบ้านหลังนี้ เธอก็บอกตัวเองทันทีว่า ตัดสินใจไม่ผิดที่เชื่อเขา

เสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้น ภลันต์พึมพำ

“พิชชามาส่งแล้ว มากินกันเลยดีกว่า”

เขาเดินออกประตูไป เธอจึงใช้ไม้พุงกายเดินตาม หากก่อนที่จะกลับไป ไปยังห้องรับแขก เธอก็แอบเปิดประตูห้องนอนใหญ่ของดูด้านในสักนิด อยากรู้ว่าจะเป็นเหมือนที่เคยเห็นในความฝันหรือไม่ พอเปิดประตูเข้าไป เธอก็คลี่ยิ้ม หัวใจเต้นรัวเมื่อเห็นเตียงไม้สีน้ำตาลเข้มขนาดใหญ่กลางห้อง ใหญ่โต ด้านหลังมีระเบียงส่วนตัว เธอมองเห็นภาพตัวเองนอนอยู่บนนั้น ในอ้อมกอดของชายผู้หนึ่งที่เธอไม่เคยเห็นหน้า เธอคิดมาตลอดว่าเขาคือนั่น คืออวีริคของเธอ

พอได้เห็นห้องแล้ว เธอก็รู้ว่า เธอมาได้ถูกที่ถูกทางอย่างที่สุด นับแต่ขึ้น เป็นต้นไป เธอจะต้องวางแผนว่าจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตดี คงต้องเริ่มต้น ตามหาผู้ชายคนนั้น แล้วจัดการฆ่าเสียก่อนที่ใหม่แมชีนจะถูกสร้างสำเร็จ

ปีนี้เป็น ค.ศ. ๒๐๑๔ ในปีนี้เองที่โครงการลับทดลองการเดินทางข้ามเวลาครั้งแรกได้สำเร็จ หากเธอสามารถยับยั้งโครงการนั้นได้...โลก ในอนาคตจะต้องเปลี่ยนไป ไม่มีองค์กรไหนมาควบคุมโลกไว้ในมือจนทำให้ ประชาชนเดือดร้อนไปทั่วทุกหย่อมหญ้าได้อีก

“มิสเอ็ม มากินพิชชาได้แล้ว” เสียงภลันต์เรียกจากห้องโถง มอว์ริแกน จึงเดินเขยยกกลับไป ใต้กลิ่นหอมของแป้งลอยมาเตะจมูก อาหารโบราณ ที่ยังคงได้รับความนิยมอย่างสูงในโลกอนาคต เพียงแต่วิวัฒนาการสมัยใหม่ พิชชาจะมีขนาดเพียงเท่าฝ่ามือในกล่อง และขยายใหญ่ขึ้นเมื่อถูกอบใน เครื่องไมโครเวฟที่ได้รับการพัฒนาไปไกลกว่าเวลานี้มากนัก ทำงานได้สารพัด

มีเพียงเครื่องเดียวในห้องพักของเธอ ก็ทำได้สารพัดอย่าง

“ไม่รู้ว่าคุณชอบไหม ฮาวายเอี้ยน ส่วนใหญ่ผู้หญิงจะชอบเพราะมี
สับปะรดด้วย”

“ฉันทานได้ทุกอย่างค่ะ” เธอตอบ พลังวางไม้ค้ำยันพิงเคาน์เตอร์
ตรงโถสแตนเลสกลางห้องครัวไว้ และนั่งเก้าอี้สูงข้างๆ ชายหนุ่ม

“ถ้าผมได้ยินผู้หญิงที่ผมออกเดทด้วยบอกแบบนี้บ่อยๆ ปานนี้
ผมคงจะแต่งงานไปแล้ว” ภสันต์หัวเราะเบาๆ “เพราะปกติผมจะได้ยินว่า
อยากกินโน่น อยากกินนี่ เป็นฝ่ายเรียกร้องอยู่ตลอดเวลามากกว่า ผมเลย
ตัดสินใจเป็นโสดดีกว่า”

“ฉันไม่ใช่คนเรื่องมาก มีให้กินดีกว่าอด เพราะเวลาอด มันทรมาน”
เธอตอบเรียบๆ ก่อนจะหยิบพิชชาเข้าปาก

“คุณจำได้ด้วยเหรอ? หรือว่าคุณเคยลำบากมาก่อน”

“ไม่ต้องใช้ความทรงจำหรอกค่ะ ใครๆ ก็รู้ว่าเวลาไม่มีอาหารตกถึงท้อง
มันทรมานแค่ไหน”

“แต่คุณพูดเหมือนกับว่า...” เขาขมวดคิ้ว “คุณเคยเจ็บปวดจนผม
จับได้ในน้ำเสียงของคุณ”

คิ้วที่เป็นแนวสวยโดยไม่ต้องวาดเล็กขึ้น ประหลาดใจ ก่อนจะบอก
เสียงเยาะๆ

“ไม่นึกว่าคุณจะเป็นพวกล้มผัสด้วยจิต”

“ไม่ใช่หรอก แต่ผมแค่รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่คุณเคยสัมผัสมาก่อน
มากกว่า”

“ถ้าฉันคุณคงจะผิดแล้วค่ะ ฉันแค่พูดไปตามความจริง ไม่เกี่ยวกับ
ความรู้สึก”

“ก็จริง” เขาหัวเราะ หยิบพิชชาชิ้นที่สองพร้อมๆ กับเธอ ท่าทางเขา
จะหัวจัด ส่วนมอร์ริแกนกินเพื่อพลังงาน แบ่งให้พลังงานมากพอที่จะลุกขึ้น
มาออกกำลังกายเสริมสร้างร่างกายส่วนที่อ่อนแรงไปหลังจากนอนนิ่งๆ

มานาน

ภสันต์ลุกจากเก้าอี้สูงไปหยิบน้ำอัดลมกระป๋องจากตู้เย็น แล้วหันมาถาม

“เป๊ปซี่ไหม”

เธอพยักหน้ารับ เพราะแป้งพิซซากำลังติดคอ เขาเปิดกระป๋องยื่นให้ เธอก็กดปุ่มอັกๆ พอเจอความซ่าของน้ำอัดลมเข้าไป เธอก็ถึงกับสำลั๊กยกมือปิดปากแทบไม่ทัน

“นั่นมันอะไร” เธอโองนน้ำหนูน้าตาไหล

“เป๊ปซี่ไง” เขาขำ “อย่าบอกนะว่าคุณไม่รู้จัก”

เธอคว้ากระดาษเช็ดปากมาปิดปากไปอีกหลายครั้ง ก่อนจะมองกระป๋องสีน้ำเงินตรงหน้าที่ยังมีเสียงฟองแตกซ่าอยู่ด้านใน

แน่นอนว่าเธอเคยเห็นเจ้านี้มาก่อน แต่ไม่เคยกิน น้ำอัดลมเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย มีให้แต่คนในเขตกำแพงเมืองที่มีเงินเท่านั้นกิน ชาวบ้านยากไร้ไม่มีวันที่จะได้สัมผัส แม่แต่น้ำยังขาดแคลน อดๆ อยากๆ แล้วนับประสาอะไรกับน้ำอัดลม ครูของเธอจึงสอนว่า มันเป็นเรื่องดีที่ไม่ดีต่อสุขภาพ ทำให้พวกเขาไม่มีใครอยากกิน

“มันไม่ดี” เธอตอบ

“ใช่ แต่มันก็อร่อยดี ถ้ากินพิซซา มันก็ต้องกินกับเป๊ปซี่ถึงจะอร่อยหรือจะดื่มเบียร์?”

เบียร์ก็เช่นกัน...เธอไม่มีวันจะได้ดื่มมันแน่ถ้าอยู่ในโลกอนาคต ความอยากรู้ทำให้เธอตอบ

“น่าสนใจ” เธอชักเริ่มชอบอดีตแล้วสิ ภสันต์จึงเดินไปหยิบเบียร์มาเปิดฝาส่งให้

“ค่อยๆ ดื่มนะ ดื่มเร็วไปจะสำลั๊กเหมือนเมื่อีก”

เธอฟังคำเตือน ค่อยๆ จิบ ก่อนจะลดกระป๋องลง ดื่มด่ำกับรสชาติ...อืม...ชื่นใจ...

“เจ้านี่ก็ไม่ดีเหมือนกัน กินมากๆ พุงพลุ้ย โทษก็พอๆ กับเป๊ปซี่นั่นแหละ”

“แต่มันอร่อย” เธอบอก ทำท่าชื่นอกชื่นใจหนักหนาเมื่อได้มติดต่อกันอีกหลายอีก “ยิ่งกินกับพิซซ่า ยิ่งอร่อย...”

ภลันต์มองด้วยความแปลกใจ ท่าทางเธอทำราวกับไม่เคยกินเบียร์หรือน้ำอัดลมมาก่อน แล้วดูเธอทำหน้าสี เหมือนในโฆษณาอาหารเลยทีเดียว อร่อยจนหยุดไม่ได้

“ผมนี่ว่าคุณจะเป็นพวกนางแบบ ควบคุมอาหารเสียอีก”

“หือ? นางแบบคืออะไร?”

“อ้าว” ภลันต์ยิงง เขาเกาหัวแกรก “นางแบบก็เป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างสูง ผอมบาง เหมือนคุณนี่ไง มีอาชีพถ่ายแบบ สวมเสื้อผ้าสวยๆ เดินบนแคตวอล์ก หรือถ่ายรูปลงนิตยสารยังงี้”

“อ้อ...” เธอสั่นศีรษะเบาๆ อาชีพออย่างที่เขาว่า มีอยู่แต่ในโลกของคนมีเงินและมีอำนาจเท่านั้น โลกที่เธอเคยอยู่ และเข้าไปอยู่ ไม่มีความหรูหราและฟูฟ่าเพียงนั้น มีเพียงอาหารให้กินสามมื้อ ไม่อดอยากเหมือนตอนเด็กๆ แลกกับการทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีที่สุด แค่นี้ก็ถือว่าโชคดีกว่าคนอื่นๆ แล้ว ไม่มีเวลาสนใจเรื่องนางแบบอะไรที่เขาว่าหรอก แล้วเธอก็หัวเราะ เพราะร่างที่ผอมบางนั้น สืบเนื่องมาจากการฝึกอย่างหนักตั้งแต่เข้ามิดจนถึงตีถึงไม่มีส่วนไหนของร่างกายที่มีไขมันเลย นอกจากกล้ามเนื้อ

“ฉันเนียเธอคะควบคุมอาหาร ไม่หรงอกคะ ฉันไม่ใช่นางแบบอย่างที่คุณว่าหรอก อย่างน้อยก็ไม่ใช่สิ่งที่ฉันจำได้” เธอป้องกันตัวเองระดับหนึ่ง “ตอนนี้ฉันต้องกินให้มากที่สุด เพื่อเสริมสร้างร่างกายที่อ่อนแอมากกว่าแต่เจ้านี่...” เธอยกขวดเบียร์ขึ้น “ฉันว่ามันรสชาติดีมาก ฉันชอบค่ะ”

“ถ้าชอบก็ต้องระวังให้ดี มันทำให้คุณอ้วนได้ในเวลาไม่กี่อาทิตย์” เขาเตือน

“ไม่ต้องห่วงค่ะ หนักที่ไม่ต้องใช้ไม้ค้ำแล้ว ฉันจะวิ่งวันละห้ากิโลเมตร

ให้คุณดู” เธอสัญญา เป็นการเริ่มต้นอย่างเบาๆ ก่อนจะค่อยๆ เพิ่มหลังจาก ร่างกายแข็งแรงขึ้น

“คุณรู้ได้ยังไงว่าคุณวิ่งได้” เขาจับเบียร์ พอลดขวดลงก็ถาม

“ฉันรู้ว่าฉันวิ่งได้ค่ะ อย่างน้อย ก็เป็นสิ่งที่ร่างกายของฉันบอก ว่าต้องการ และคิดว่าฉันน่าจะชอบมากที่สุดด้วย”

“ถ้าฉัน คุณเป็นนักกีฬาวิ่งหรือเปล่า”

“อะไรคือนักกีฬาวิ่ง?” เธอสงสัยอีก

“อ้าว...” อีกครั้งที่คำถามแปลกๆ ทำเอาภัสต์ไปต่อไม่ถูกเลยทีเดียว “นักกีฬาวิ่ง พวกที่ชอบเล่นกีฬาเฉพาะ เป็นอาชีพ หรือเป็นตัวแทนของเมือง ของประเทศ เช่น วิ่ง ฟุตบอล อเมริกันฟุตบอล เทนนิส พวกนี้น่ะ”

“โอ้...” เธอพิมพ์ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เธอจำได้ว่ามีแต่พวกคนรวยเท่านั้น ที่มีเวลาสนใจ ส่วนชาวบ้านนะรี แค่ขอให้หาอาหารประทังความหิวไปวันๆ ได้ก็เพียงพอแล้ว ไม่มีเวลาสนใจสิ่งไร้สาระพวกนั้นหรอก หรือจะมีก็แต่ พวกเด็กๆ ที่เล่นเตะฟุตบอลยามว่างข้างถนนในสลัม หรือกีฬาอื่นๆ ใครเก่ง หน่อยก็ถูกจับตัวไปเล่นในทีม ความเป็นอยู่ก็ดีขึ้นมาหน่อย แต่ก็ไม่ต่างไป จากอยู่ในคุก ที่ต้องสร้างความบันเทิงให้แก่เหล่าคนรวยจนกว่าสภาพร่างกาย จะไม่เอื้ออำนวยอีกต่อไป

“ฉันไม่ได้เล่นเป็นกีฬารอกคะ แค่เป็นสิ่งที่ชอบ” เธอหยิบพิซซ่าขึ้น ที่สี่ชิ้นมากัด เช่นเดียวกับภัสต์ ทำให้กล่องตรงหน้าว่างเปล่า เมื่อทั้งสอง สามารถจัดการพิซซ่าขนาดใหญ่ได้หมดเกลี้ยงในเวลาอันสั้น

“ผมคิดว่าคุณเป็นผู้หญิงที่กินเก่งที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา” เขา ยอมรับ “ถ้าคุณหายไม่ทัน และยังกินแบบนี้อีก รับรองว่าอีกไม่กี่วัน น้ำหนัก ต้องขึ้นแน่ๆ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกคะ ฉันรู้ว่าต้องทำยังไง” เธอมีมำเพราะพิซซ่า ยังเต็มปาก ก็ตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยกินอะไรที่อร่อยขนาดนี้มาก่อนเลยนี่นา อาหารที่โรงพยาบาลก็พอถูไถ แต่ไม่อร่อยถูกปากเหมือนเบียร์กับพิซซ่า

แบบนี้

“ถ้างั้น...กินแล้วก็อย่าเพิ่งนอนนะ เตี่ยผมจะเลือกหนึ่งในเคเบิลมาดู
ซึ่กินแล้วนอน ยิ่งแยเข้าไปใหญ่”

เรื่องดูหนัง เป็นความโปรดปรานของเธอระหว่างอยู่โรงพยาบาล
เธอสามารถดูหนัง หรือรายการสารคดีต่างๆ ได้ทั้งวัน ทุกเรื่องทุกรายการ
ต่างก็น่าสนใจทั้งสิ้น

เธอพยักหน้ารับทันที พอพิชชาซึ่ที่สี่หมัด เธอก็ปิดมือและเศษแป้ง
จากตัว ภาสันต์ก็เก็บกล่องทิ้งในตะกร้ารีไซเคิล รวมทั้งกระป๋องน้ำอัดลม
เธอยืนรื้ออยู่ตรงนั้น คิดว่าควรจะต้องทำอะไรสักอย่าง เมื่อของตรงหน้า
ถูกกวาดไปแล้ว เธอก็ไม่รู้จะทำอะไรนอกจากช่วยเช็ดโต๊ะ

“กินพิชชาที่ดีแบบนี้แหละ ไม่ต้องล้างจาน สะดวกดี” เขาหันมาบอก
ยิ้มๆ เธอไม่เคยต้องทำงานพวกนั้น เพราะค่ายของเธอต้องไปกินที่ร้านอาหาร
เธอมีหน้าที่รับอาหาร กินให้หมด แล้วเอาไปคืนให้พนักงานที่มีหน้าที่ดูแล
เท่านั้น ส่วนเรื่องทำอาหารและความสะอาดไม่ใช่หน้าที่ของเธอ ทุกคน
ในค่ายต่างก็มีหน้าที่ของตัวเอง เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน

“พรุ่งนี้ถ้าพอจะเดินไหว ผมจะพาคุณไปชอปปิง ซื้ออาหารสดมาตุ๋น
ไว้ คุณจะได้อาหารกินเองได้ระหว่างที่ผมไม่อยู่”

เธอยังหนักใจในเรื่องนี้ เพราะแค่เครื่องปรุงยังไม่รู้เลยว่าอะไร
เป็นอะไร นอกจากเครื่องเทศที่ต้องเติมลงไปให้อาหารตามชอบใจตอน
ทำเสร็จแล้วเท่านั้น แต่เวลาปรุง เธอไม่รู้เลยว่าเขาต้องเติมอะไรลงไปบ้าง
และอาหารที่เธอกินก็ไม่ใช่อาหารที่วิเคราะห์เล็ลลล ทุกคนรู้ว่า มีอาหารให้
กินครบทุกมื้อก็นับว่าโชคดีมากแล้ว ดีกว่าชาวบ้านยากจนนอกเขตที่
อดอยาก แทบไม่มีอาหารกิน

ทั้งหมดนี้ต้องโทษเจ้าปีศาจร้ายที่สร้างใหม่เมซึ่คนผู้นั้นเพียงคนเดียว
ที่ทำลายล้างมวลมนุษยชาติ ควบคุมโลกไว้ในมือ!

گرامของเธอขบเข้าหากันแน่น เมื่อคิดถึงภาพเมือง หรือจะเรียกให้

ถูกก็คือ ซากปรักหักพังของเมืองที่ชาวบ้านต้องทนอยู่อาศัยกันไปตามมีตามเกิด ส่วนคนมีเงิน ถึงจะได้อยู่ในเขตเมืองที่มีความเป็นอยู่สุขสบายพร้อมมูล ไม่มีขอบเขตประเทศชาติอีกต่อไป เพราะทุกอย่างในโลก ตกอยู่ในเงื้อมมือของคนในองค์กรที่เรียกว่า วอลเลอร์...พวกมันเปลี่ยนแปลงโลกด้วยเทคโนโลยีที่ควบคุมประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาตินับตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดเป็นต้นมา ประเทศมหาอำนาจพยายามที่จะไขหากมีคนภายในองค์กรขายความลับนี้ให้แก่บริษัทยักษ์ใหญ่ในขณะนั้น ความร่วมมืออันเลวร้ายของคนสองกลุ่ม พลิกโลกไปโดยสิ้นเชิงในอีกหนึ่งร้อยปีต่อมา ไม่มีประเทศใดเหลืออยู่ ทุกอย่างตกเป็นของวอลเลอร์ที่ควบคุมทุกสิ่งอย่างบนโลกใบนี้ ใครต่อต้านก็จะถูกฆ่า ไม่ในปัจจุบัน ก็จะต้องถูกกำจัดในอดีต เมื่อพวกมันสามารถเปลี่ยนทุกอย่างได้ตามต้องการ คนมีเงิน ซื้อความสะดวกสบายได้อย่างเหลือเฟือ ขณะที่คนยากจนต้องดิ้นรนอยู่กันตามมีตามเกิด และครอบครัวของเธอก็เป็นหนึ่งในเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายนั้น ที่เกิดมาในสลัม พอโตขึ้นหน่อยก็ถูกคัดเลือกเข้าสู่พรเทสเตอร์ องค์กรลับแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในทวีปอเมริกาเหนือ ที่เคยเป็นรัฐแคลิฟอร์เนียมาก่อน และองค์กรแห่งนี้ก็ต่อต้านวอลเลอร์มาตลอด

สิ่งที่พวกเขาทำคือ ค้นหาเด็กที่มีพรสวรรค์ด้านการทหารเพื่อสร้างนักฆ่าที่แข็งแกร่ง พวกเธอมีภารกิจเดียวกันก็คือ หาทางโค่นล้มวอลเลอร์ให้ได้

เธอรู้ว่า มีหน่วยงานที่คล้ายคลึงกันนี้อีกหลายแห่งทั่วโลก แต่พวกเธอไม่สามารถประสานงานได้ เพราะต่างก็หวาดหวั่นว่าจะถูกกำจัดก่อนที่งานจะลุล่วง หากพวกเธอก็ไม่ละความพยายาม และเชื่อมั่นว่าสักวันหนึ่ง พวกเธอจะต้องทำได้

“ปวดท้องหรือ?”

“หือ?” เธอเงยหน้าขึ้น

“ก็เห็นทำหน้าเครียด เจ็บแปล ปวดแปลหรือเปล่า ลงไปนั่งที่โซฟา

ก่อนดีใหม่” ภลันต์เดินเข้ามาประคอง จับมือและแขนของเธอช่วยพยุง เธออยากปฏิเสธ แต่เมื่อรับรู้แต่ความหวังดีที่แผ่กระจายออกมา เธอก็ปฏิเสธไม่ลง จึงเดินเบาๆ ไม่ลงน้ำหนัก ไปที่โซฟา

“เป็นไง ดีขึ้นไหม”

“ค่ะ” เธอบอก ริมฝีปากคลี่คลาย นับเป็นเรื่องใหม่ที่ต้องฝึกรยิ้มให้มากขึ้น หลังจากได้ยินจิตแพทย์บอกถึงปฏิกริยาของเธอที่ไร้อารมณ์ จะทำให้คนรอบข้างเมือหน่าย ในอดีต เธอไม่เคยใส่ใจ เพราะไม่เคยต้องสนใจความรู้สึกของใคร แต่ละคนก็มีหน้าที่รองรับคำสั่ง ต่างคนก็ต่างมีห้องอันแสนจะคับแคบ มีข้าวของเท่าที่จำเป็น จะมีก็แต่อิริคเท่านั้น ที่เธอพูดคุยด้วยมากที่สุด เพราะเขาเป็นคู่หูของเธอนับตั้งแต่เข้ารับการฝึก ความใกล้ชิดทำให้ทั้งสองกลายเป็นคนรัก เริ่มจากปฏิกริยาทางธรรมชาติ ความต้องการพื้นฐานของชายหญิง แต่ทั้งสองยังคงรักความเป็นส่วนตัวอย่างยิ่งยวด มีเพียงบางครั้งที่เขาจะข้ามมานอนที่ห้องของเธอ หรือนานๆ ครั้งที่จะจะไปพักที่ห้องของเขา

ทั้งสองไม่เคยคิดฝันถึงวันแต่งงาน เพราะไม่คิดว่าตนจะมีชีวิตอยู่ยืนยาวนัก เป็นไปได้ว่าวันใดวันหนึ่ง จะต้องถูกส่งมาปฏิบัติงาน และไม่ได้กลับไปอีกเลย...ซึ่งมันก็เกิดขึ้นแล้ว

“ถ้ายิ้มแล้วมันเจ็บปวด คุณไม่ต้องยิ้มก็ได้นะ” ภลันต์เอ่ยขึ้น เธอเลยทำหน้าเหย

“ฉันยิ้มได้แยะขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“เปล่าหรอก ถ้าคุณยิ้มออกมาจากใจ มันจะเป็นยิ้มที่สวยงาม แต่ไม่ใช่ยิ้มที่จำเป็นต้องทำ” เขาทิ้งตัวนั่งลงข้างเธอ “ผมรู้ว่าคุณต้องปรับตัว ต้องเรียนรู้อีกเยอะ อย่างน้อย การที่คุณอยู่ที่นี้ตามลำพังเสียส่วนใหญ่ คงจะช่วยให้คุณปรับตัวได้ง่ายขึ้น เพราะผมคิดว่าคุณมีโลกส่วนตัวสูง”

เธอไม่เคยได้ยินคำนี้ แต่เข้าใจความหมายของเขา ไม่ใช่เพราะเธออยากเป็นหรือกนะ หากเธอกับเพื่อนๆ ในกลุ่มที่ถูกคัดตัวเข้ามาในค่าย

ตั้งแต่เด็ก ๆ ถูกฝึกให้เป็นแบบนี้กันทั้งนั้น

“ฉันก็คุยได้บ้างค่ะ” เธออ้อมแอ้ม ยิ่งนึกไม่ออกเลยว่า ถ้าจะต้องเป็นคนชวนคุย จะคุยเรื่องอะไร

“ไม่ต้องฝืนหรือกดดัน ผมพอจะเข้าใจความรู้สึกของคุณ คุณตกอยู่ในสถานะที่ไม่ปกติ เจอเหตุการณ์หลายสิ่งหลายอย่างมากมายในช่วงเวลานี้สั้นๆ ก็ต้องซอกเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องเร่งรีบปรับตัว ขอแค่ค่อยๆ เปิดใจทีละนิด อยากให้คุณคิดว่าผมหวังดีกับคุณ ถึงได้ตัดสินใจทำเรื่องให้คุณมาอยู่ที่นี้ ไม่อย่างนั้น คุณต้องถูกส่งไปอยู่สถานสงเคราะห์หรือไม่ก็ เซลเตอร์^๒ จนกว่าจะมีญาติติดต่อมา”

“แล้วทำไมคุณถึงช่วยฉัน”

ภลันต์เงยหน้าขึ้นหัวเราะ ก่อนจะลั่นศีระ

“ข้อนั้นผมก็ตอบคุณไม่ได้เหมือนกัน ตอนผมหลุดปากออกไปคงเพราะอยากจะทำอะไรให้คุณกระมัง เพื่อคุณจะได้สนใจข้อเสนอของผมแล้วมันก็ได้ผล เห็นไหม”

“ก็เพราะฉันไม่มีทางเลือก ข้อเสนอของคุณมันน่าเฝ้าใจกว่าบ้านพักชั่วคราวเยอะ” เธอตอบตามตรง

“ผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน อย่างที่บอก เดือนหนึ่งผมอยู่ที่นี้แค่เก้าวัน ที่เหลือผมต้องไปทำงานต่างเมือง ดังนั้น ผมต้องจ้างแม่บ้านมาคอยดูแล ถ้ามีคุณอยู่ ก็ไม่ต้องจ้างอีก ผมคิดว่าคุณคงจะช่วยดูแลแทนได้”

“ค่ะ ฉันก็ตั้งใจแบบนั้น” ก่อนอื่น เธอจะต้องเรียนรู้วิถีทำมาหากินในบ้าน และทำอาหารให้เป็นเสียก่อน ในยุคนี้ คอมพิวเตอร์กำลังเฟื่องฟู เธอไม่คิดว่าจะมีปัญหาในการค้นคว้า เพียงแต่ระบบเครือข่ายอาจจะไม่ทันสมัยและรวดเร็วเท่าในเวลาที่เธอจากมา แต่ก็ไม่น่าจะยากที่จะ

^๒ Shelter สถานที่พักพิงสำหรับบุคคลไร้ที่อยู่อาศัย ที่ต่างประเทศมีบริการให้คนจรจัดเกือบทุกเมือง

เรียนรัฐ “แล้วคุณทำงานที่เมืองไหนหรือคะ”

เขาส่ายหน้าบ่อยๆ

“ในป่า เรียกว่าเมืองไม่ได้หรอก เพราะไม่มีอะไรเลยนอกจากโครงการของเรา”

“งานที่คุณบอกว่าไล่ตามความฝันหรือคะ”

“ก็ทำนองนั้น งานที่ไม่รู้ว่าจะสำเร็จไหม แต่มนุษย์ก็ยังเชื่อว่ามีความศักยภาพที่จะทำได้”

“เป็นของรัฐบาลหรือเปล่าคะ”

“อย่ารู้เลยดีกว่า มันไม่เกี่ยวข้องกับเรา”

เมื่อเขาพูดบดเช่นนั้น เธอก็เงิบเสีย เรื่องของเธอ บางอย่างก็บอกเล่าไม่ได้ เรื่องของเขา บางเรื่องเขาก็คงอยากเก็บเป็นเรื่องส่วนตัวเหมือนกัน

“ค่ะ” แล้วเธอก็นิ่งเสีย มองเขาหยิบแบ่งสีดาจากตะกร้าเล็กๆ ในลิ้นชักโต๊ะตรงหน้า กดปุ่มแล้วภาพบนหน้าจอแบนขนาดราวไม่เกินห้าสิบนิ้วก็เปิดออก

“วันนี้ดูเรื่องโปรดของผมดีไหม?”

“เรื่องอะไรคะ”

“เดอะไน้ตบุ๊ก มันอาจเพื่อเจ้าไปสักนิด พวกเพื่อนผู้ชายผมไม่ชอบสักคน แต่ผมชอบ ผมคิดว่าความรักแบบนี้มันน่าประทับใจดี แต่ถ้าคุณเคยดูมาก่อน หรือไม่อยากดู ก็ไปเลือกจากเคเบิลได้”

“ฉันจำไม่ได้ค่ะ คุณเลือกเถอะ”

ภัสันต์จึงลุกไปหยิบแผ่นดีวีดีเรื่องโปรดจากชั้นข้างผนัง แล้วหย่อนลงในเครื่องเล่น มอร์ริแกนพยายามจดจำว่าเขาใช้งานอย่างไร ก่อนภาพยนตร์เริ่ม เธอก็ถาม

“เจ้านี่ เป็นคอมพิวเตอร์ด้วยหรือเปล่าคะ”

เขาขมวดคิ้ว ก่อนจะสั่นศีรษะ

“ไม่ใช่หรอก มันคือโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์อยู่ในห้อง ผมมีเครื่อง

แบบตั้งโต๊ะอยู่ในห้องทำงาน ถึงจะเก๋หน่อยแต่ก็ใช้งานได้ดี ถ้าคุณอยากใช้ ก็เชิญได้ตามสบาย”

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอพิมพ์

ภาพยนตร์เริ่มต้น ตัวละครหน้าตาสะสวยและหล่อเหลา ปกติเธอไม่เคยรู้สึกรู้สึกกับการชมภาพยนตร์เรื่องใดทั้งสิ้น เพราะคิดว่ามันเป็นคือสิ่งสมมุติ... หากจากสุดท้าย...หัวใจของเธอกระตุก...เมื่อมองเห็นความรักที่สะท้อนออกมาจากการกระทำและจิตใจของผู้ชายคนหนึ่ง...แล้วเธอก็ตั้งคำถามกับตัวเองว่า หากอีริคยังไม่ตาย เธอกับเขา...จะลงเอยอย่างไรในภาพยนตร์นั้นหรือไม่?